

บทนำ

“ช่วยด้วย! ใครก็ได้ช่วยข้าด้วย!” ลมกระโชกมาวูบใหม่ พัดระลอกคลื่นในแม่น้ำที่เกรี้ยวกราด ถึงโถมร่างเล็กแปรปรวนไปตามกระแส น้ำอันทรงพลังราวกับมหาราที่พิโรธ มือทั้งสองข้างพยายามตะเกียกตะกายจะเอาชีวิตรอด แต่สุดท้ายเด็กหญิงก็หมดแรงลงไปเสียก่อน เอือกสุดท้ายของลมหายใจขาดหายไปพร้อมกับสติสัมปชัญญะและความรู้สึกสิ้นหวัง ก่อนจะถูกดึงลงสู่ก้นบึ้งของความเว้งว่างดำมืด หายไปภายในชั่วพริบตา...

หว่านเรือลำใหญ่ ยังมีเด็กชายอีกคนซึ่งเห็นเหตุการณ์ กระโจนลงไปช่วยคนในน้ำอย่างมิหวั่นเกรงว่าตัวเองจะเป็นอันตราย

สองแขนแหวกว่าย ดำดิ่งลงไปยังจุดสุดท้ายที่เห็นศีรษะอยู่ใว่าไร กระแสน้ำเชี่ยวกรากทำให้ต้องใช้พลังกำลังมากกว่าเดิมเพื่อไปให้ถึงตำแหน่งของร่างนั้น

ภายในน้ำมีเศษตะกอนปูนมัวมากมาบดบังทัศนวิสัยโดยรอบ ยิ่งยากแก่การค้นหา

‘นางอยู่ตรงนั้น’ เด็กชายดำลงไปคว่ำร่างที่ห่างกันเพียงเอื้อม พอปรับ

ท่วงท่าที่ถนัดได้แล้วก็เตรียมจะถีบตัวพุ่งขึ้นมาพร้อมๆ กัน

ดวงตาที่ปิดสนิทเบิกกว้างขึ้นมาในหน้าด้วยความตกใจ มือเล็กคว้าไปมาเฉปะปะ เผลอดึงเอาสร้อยเส้นน้อยที่ลำคอของอีกฝ่ายหลุดติดมือมาด้วย โดยไม่ได้ตั้งใจ ทั้งสองกลับขึ้นมาบนฝั่งได้อย่างปลอดภัย เด็กหญิงวัย ๑๐ ขวบหอบแฮกๆ ล้มลงไปนอนกับพื้นด้วยความอ่อนล้า เด็กชายตกใจรีบทรุดตัวลงไปดูอาการ

“แม่นางเป็นอันใด เจ็บปวดตรงไหนฤไม่?”

“เจ้าไม่กลัวหน้าข้าดอกฤ...” ดวงตาที่ปรือขึ้น มองไปหน้ามนป้อมมีเค้ากลางของความงามฝากไว้ที่ทรงคิ้ว ดวงตา และริมฝีปาก ยากที่จะเก็บความรู้สึกประทับใจเอาไว้ได้เพียงในอก

“เหตุใดต้องกลัว แม่นางหาใช่ผีสาหัสเสียเมื่อไหร่” เด็กชายตอบอย่างชัดเจน

“เจ้าชื่ออะไร” เด็กหญิงลุกขึ้นนั่ง

“ข้าชื่อ...” ยังไม่ทันได้เอ่ยนาม เสียงที่แว่วมาแต่ไกลก็ดังขึ้นชัดเจน

“ข้าพระบาทตามตัวเสียนาน มาอยู่ตรงนี้เองหรือพะยะค่ะ” ชายอีกคนทรุดเข่าลงต่อหน้าเด็กชาย เด็กหญิงมองท่าทางนั้นแล้วเกิดข้อสงสัย “แล้วนี่?”

“นางคือเด็กหญิงที่ตกน้ำ คนที่ข้าลงไปช่วยเอาไว้เยี่ยงไรเล่า” เด็กชายบอก

มหาดเล็กเปลาออกมาบอกอย่างโล่งใจ เมื่อเรือพระที่นั่งลำใหญ่กำลังแล่นผ่านท่าหน้าเรือนหลวงประตูทุกคนต่างก็ได้ยินเสียงดังตึกโครม! เหมือนเสียงของหนักร่วงลงไปใชลนที พอจะหันไปมอง องค์พระเอกสัตว์ราชก็กระโจนลงไปใต้น้ำเสียแล้ว มหาดเล็ก พลพวย นายเรือ นายท้ายทั้งหลายต่างตระหนกตกใจ รีบกระโจนลงน้ำตามลงไปทันที ทั้งหมดเร่งมหาทันจวนจะค่ำแต่ก็ยังไม่มิดีแววของพระองค์ท่าน เหล่ามหาดเล็กปรึกษากันแล้วจึงแยกย้ายเดินทางตามแนวฝั่ง แล้วก็เจอเข้าจนได้

“พุดโธ่! ฉลองพระองค์เปียกปอนไปหมด รีบเสด็จกลับไปยังเรือพระที่นั่งก่อนเถิดพะยะค่ะ ทางนี้ข้าพระบาทจะดูแลเอง”

เด็กชายพยักหน้าหันมองเด็กหญิงหน้าดำอีกครา จากนั้นก็ผินหน้ากลับไป

พอเห็นว่าผู้อยู่เหนือเกล้าเหนือกระหม่อมได้ลับตาไปแล้ว ท่าทางของมหาดเล็กก็เปลี่ยนเป็นอึมครึม

“เป็นเพราะเจ้าที่ทำให้พวกข้าเกือบจะไม่มีหัวตั้งอยู่บนบ่า หากเจ้าไม่ตกลงไปในน้ำ เรื่องทุกอย่างก็คงไม่วุ่นวายเช่นนี้ เป็นความผิดเจ้า นางหน้าดำ!” มหาดเล็กเขม่นตามองด้วยสายตาเหยียดหยันในที่ ใบหน้าซีกหนึ่งขาวอีกซีกหนึ่งดำเป็นก้อนถ่านราวกับภูตผี อับลักษณะไม่เคยพบไม่เคยเจอ ก่อนจะรีบเร่งฝีเท้ากลับไปยังเรือที่ลอยนิ่ง

“สร้อยของจะ...” เด็กหญิงหีบสร้อยขึ้นมา กำลังจะร้องท้วง ทว่าชายผู้นั้นก็ได้เดินหายไปเสียแล้ว เธอวิ่งตามไปหวังจะนำสร้อยไปคืนเด็กชายผู้มีพระคุณ แต่ไม่ทัน เรือลำใหญ่ได้เคลื่อนตัวออกจากฝั่งแล่นโลดไปไกลโข

เด็กหญิงได้แต่ยืนมองเรือลำนั้นทิ้งห่างออกไปทีละน้อย จากห่างตาเป็นไกลสุดตา จนกระทั่งลับตาไปในที่สุด เด็กหญิงถอนใจยอมจำนน เลือกว่าจะเดินกลับไปยังท่าหน้าเรือนหลวงประดู่อย่างเศร้าสร้อย แต่ในใจลึกๆ ก็บอกตัวเองว่าจะต้องมีความหวัง...สักวันเธอจะต้องได้คืนสร้อยเส้นนี้ให้เด็กชายผู้นั้นสมปรารถนา

ระหว่างทางเดินนั้น มีเด็กหลายคนในวัยไล่เลี่ยกันวิ่งเข้ามาเป็นกลุ่ม ในมือของเด็กพวกนั้นถือหิน ถือกิ่งไม้เอาไว้กันโดยพร้อม

เด็กหญิงตัวน้อยยกตัวตัวลั่น หัวันจะถูกรังแกเหมือนที่เคยเป็นมา จึงรีบหันหลังเลี่ยงการเผชิญหน้า แต่ไม่ทันไรเด็กๆ พวกนั้นก็ขว้างปาสิ่งของในมือมาอย่างรุนแรง

“โธ่...โธ่ หยุดเถิด ข้าเจ็บ” เด็กหญิงกอดกุมร่างกายเอาไว้ป้องกันเนื้อหนัง เธอร้องขอความเห็นใจ แต่กลุ่มเด็กเกรงก็ไม่ยอมหยุด ยังคงขว้าง

ปาหีนและกิ่งไม้ใส่ตัวเธอไม่ยั้งมือ

“เฮ้ย พวกเอ็งไปหาหีน หาไม้มาเพิ่ม ข้าจะปาหัวนางหน้าผีให้มันแตก” เสียงเด็กชายคนหนึ่งร้องลั่นเพื่อน ๆ

เด็กคนหนึ่งส่งหินให้เด็กชาย ก่อนจะเขวี้ยงออกไปอย่างแรงจนเด็กหญิงล้มลงหัวแตกอย่างที่ต้องการ

เด็กทุกคนในที่นั้นต่างพากันหัวเราะเยาะอย่างสนุกสนาน ไม่มีใครสนใจคนเจ็บเลยแม้แต่น้อย

ร่างที่พินนอนเจ็บสะบักสะบอม มีเลือดแดงไหลลงมายังใบหน้า

เด็กหญิงใช้มือแตะเลือดบนศีรษะด้วยความตกใจ ก่อนจะจ้องไปยังกลุ่มเด็กที่ยืนหัวเราะเยาะด้วยดวงตางิ่งเงียบ

“เอ็งมองพวกข้าทำไมจะอึหน้าดำ” เด็กชายถามข่ม แต่ผู้ถูกกระทำเลือกที่จะเมินเฉยกับคำถามนั้น และยังคงมองพวกของเด็กชายด้วยดวงตางิ่งแข็งดังเดิม

เด็กชายเริ่มโกรธ เดินเข้าไปผลักหน้าผากของเด็กหญิง และกำลังจะยกมือขึ้นตบใบหน้าของเธอ

เด็กหญิงถลึงตาใส่พร้อมถามกลับว่า “จะทำอะไรข้าฤฯ”

เด็กทุกคนในที่นั้นมองหน้ากัน ต่างตกใจเมื่อมือของเด็กชายนิ่งชะงักเหมือนถูกอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นกำลังตรึงแขนเอาไว้

เผียะ!

มือของเด็กชายหันกลับไปตบหน้าตัวเองเสียงดังสนั่น

เด็กทุกคนในที่นั้นมองกันตาค้าง งุนงงว่าเหตุใดเด็กชายจึงได้ทำร้ายตบตีตัวเอง?

เป็นคราวของเด็กหญิงยิ้มเยาะบ้าง

เสียงหัวเราะเล็กๆ ที่ลอดออกมาทำให้เด็กอีกคนในกลุ่มไม่พอใจ ตั้งท่าจะเดินเข้าไปหาเรื่อง แต่สายตาแข็งกร้าวของเด็กหญิงทำให้เด็กทุกคนพากันหวาดกลัว หันหลังวิ่งกระเจิงไปในทันที

เด็กหญิงมองตามกลุ่มเด็กเหล่านั้นด้วยแววตาเศร้าสร้อย
 อยู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บขึ้นมา เธอหันไปมองรอบๆ ด้วยดวงตาลิ้นเคี้ยวที่
 เต็มไปด้วยความหวาดระแวง

‘อีหน้าดำ’ คำพูดถูกเหยียดหยันนั้น กลับสร้างพลังมหาศาลให้แก่
 เด็กหญิง

ดวงตาอันแสนบอบบางเหลือบไปเห็นใบบัวที่โผล่พ้นน้ำขึ้นมา
 ประมาณหนึ่งคืบ เธอลนลานเดินลงไปใต้น้ำเพื่อเก็บใบบัวนำมาฉีกตัดเป็น
 หน้ากาก ปกปิดใบหน้าอันแสนอัปลักษณ์ของตัวเอง

๑

ลิขิตนิคพลาต

พระพิษณุโลก ปีจอ เดือนสี่ พุทธศักราช ๒๐๓๓
ปีที่ ๓ ในรัชสมัยสมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๓

นับจากเหตุการณ์ในวันนั้นก็ผ่านมาแล้วเจ็ดปีเต็ม ระยะเวลาที่เนิ่นนาน ทุกอย่างล้วนมีการเปลี่ยนแปลง หลังจากการผลัดเปลี่ยนแผ่นดินเมื่อสองปีก่อน พ่ออยู่หัวองค์ปัจจุบันก็ทรงโยกย้ายราชธานีจากทางเหนือกลับสู่กรุงศรีอยุธยาอีกครั้ง แม้จะเป็นเช่นนั้น ทว่าเมืองอกแตกแห่งนี้ ยังคงความศรัทธาไว้มิเคยเสื่อม ความเจริญยังคงมีให้เห็นอยู่ทั่วมุมเมือง ไม่ต่างกับครั้งที่พระราชบิดาของท่าน ‘พ่ออยู่หัวบรมไตรโลกนาถ’ ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ พระพิษณุโลกจึงได้ขึ้นชื่อว่าเป็นราชธานีแห่งที่สอง ควบคุมแคว้นแคว้นน้อยใหญ่ทางเหนือมิให้ลุกฮือขึ้นต่อกรกับกรุงศรีฯ ได้อีกครา...

ดวงตะวันสี่ลัมดวงโตลอยเหนือท้องนที สองกระบะระลอกคลื่นน้อยๆ งดงามเหมือนภาพวาดจิตรกรรม ุษาในวัย ๑๗ ปียิ้มอย่างมีความ

สุข ก่อนจะเดินไปตักน้ำที่ท่าใส่ตุ่มจนเต็ม เด็กสาวทำงานอย่างขมิ้มมัน ยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่ซอกหน้าผากหันไปมองยังทำน้ำ แต่ก็ไม่เห็นว่ามีเรือลำไหน จะแล่นผ่านมาเสียที ไบหน่านวลใสเศร้าลางอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นก็เดินไปตักน้ำที่ท่าต่อ...

เมื่อตักน้ำใส่ตุ่มจนครบหมดแล้ว อุซาก็เดินมุ่งไปยังทำน้ำ ก่อนจะย่อตัวลง หย่อนขาสองข้างลงในแผ่นน้ำ นั่งมองดวงไฟลูกกลมใหญ่ที่ค่อยๆ ลับลงไปทีละน้อย

วิหคเต็มท้องฟ้ากว้างต่างเหินเวหาพากันบินกลับรังนอน เรือแจวที่เคยพายสวนกันไปมาในช่วงแสงยังอุ่นอำพัน บัดนี้กลับหายลับไปกับความมืดเสียแล้ว

สุดท้าย...วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ดวงตะวันจมน้ำไปอย่างไร้ประโยชน์ เจ็ดปีที่รอคอย บางครั้งเธอก็นึกท้อ แต่ต่อให้ต้องยืนรอตรงนี้ก็ไปตลอดชีวิต เธอก็ยังจะรอเขาอยู่ดี

อุษาเยหน้าขึ้นมองท้องฟ้ากว้างในคืนจันทร์แจ่มจรัส ดวงจันทร์กลม นวลดวงใหญ่ส่องสว่างทั่วท้องน้ำ ลมเย็นรำเพยมาอีกวูบ พัดปอยผมอ่อนที่คลอวงหน้าสะบัดไปมาเบาๆ ก่อนจะก้มมองสร้อยเหรียญรูปกงจักรในมือ เธอหลับตาลงปล่อยให้แสงจันทร์อาบไล้ใบหน้า ตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้จันทร์เจ้าช่วยดลบันดาลให้สิ่งใดที่ปรารถนาได้เป็นจริงสมใจ

“จันทร์เจ้าขา ถ้าวาสนามีจริง ขอให้ข้าได้พบเด็กชายผู้นั้นด้วยเถิด เจ้าค่ะ”

“อุษา มีดคำแล้ว เหตุใดเจ้ายังมายืนอยู่ที่ทำน้ำในเปลานี้อีกเล่า”

อุษาริบลิ้มตาขึ้น หันไปตามเสียง เธอเห็นบุญอุ่มเดินชากะผลกเข้ามา ยืนคบเพลิงที่ถือติดมาด้วยเข้ามาใกล้ตัวเธอเพื่อให้เห็นใบหน้ากันได้ถนัดถนี่

บุญอุ่มเป็นชาย แต่รูปร่างหาได้สูงฉกรรจ์ กลับแคระแกร็นกว่าชายหนุ่มในวัยเดียวกัน แถมยังพิการซาเป ทำให้เป็นที่รังเกียจต่อผู้คนที่พบเห็น

นักหนา พ่อแม่ก็คอยกันด่าที่มีลูกร่างกายอัปรียผิดมनुษย์มนา ช่วยงานอันใดก็ไม่คล่องแคล่วทันใจเหมือนลูกชายบ้านอื่น

“เจ้าก็รู้ว่าเพราะเหตุใดข้าจึงต้องมายืนอยู่ที่ทำน่านี่ทุกวัน”

“ผ่านมานานหลายปีข้าไม่เห็นวารีลำนั้นจะเล่นผ่านมาอีกเลย เจ้าเลิกรอเสียเถิด รอไปก็ไร้ประโยชน์” บุญอุ้มพูดด้วยความรู้สึกขัดใจทุกครั้ง ที่เห็นอุษามีท่าทางเดือดเนื้อร้อนใจกับเรื่องสร้อยเหรียญงจักร

ตั้งแต่วันที่อุษาจมน้ำ นางได้เล่าว่ามีเด็กชายผู้หนึ่งมากับเรือลำใหญ่ ช่วยนางเอาไว้ และได้นำสร้อยของเด็กชายผู้้นั้นติดมือมาด้วย นับจากวันนั้น นางก็เอาหน้ากามาสวม ปิดบังรูปโฉมอัปลักษณ์ของตัวเอง จากนั้นก็มายืนคอยเรือลำนั้นที่ทำน่านี่ทุกวัน เวลาเดิม ราวกับถูกเด็กชายผู้้นั้นสะกดจิตไว้

อุษาปิดปากเงียบ พอเห็นว่าบุญอุ้มเดินจากไปแล้ว เธอจึงหันกลับมามองผิวน้ำพลีวระยับอีกครั้ง

“เจ้าไม่มีวันเข้าใจข้าดอกบุญอุ้ม”

เด็กสาวถอนใจอ่อน ทรวดตัวลงเอนหลังพึ่งต้นไทรยักษ์ที่หยั่งรากยึดริมตลิ่ง สายลมรำเพยกลิ่นหอมจากดอกไม้มาละมุนละไม อุษาหลับตาพริ้ม สูดกลิ่นดอกไม้อันหอมกรุ่นเข้าสู่ปอด ด้วยความเหนื่อยล้าจากการทำงาน ส่งผลให้พลีวหลับไปในที่สุด

ยามสี่ของวันต่อมา ตาผาดกับยายอ่า สองสามีภรรยาที่อาศัยอยู่ในละแวกใกล้เคียงกับเรือนของหลวงประตู่ ผวาที่ได้ยินเสียงลมแรง ปะทะหลังคาดังโครมๆ ไหนจะเสียงกรีดร้องโหยหวนที่ไม่รู้ว่ามาจากที่ใด จึงได้แต่พากันนอนจับส้นอยู่ภายในเรือนของตน กระทั่งช่วงเช้ามีด สองตายาย มักจะออกมาเตรียมกับข้าวกับปลาเพื่อออกไปทำสวน แต่เนื่องด้วยเมื่อคืนนี้ เกิดเหตุลมกระโชกหนัก ทำให้ต้นมะม่วงที่ปลูกเอาไว้เสียหายหลายต้น พวกผักไม้เลื้อยที่ต้องใช้ไม้ค้ำยันก็พากันล้มระเนระนาด ทำสองตายายไม่ไ

ยั้งนัก

และเมื่อพูดคุยกันถึงสาเหตุของลมที่สร้างความวิบัตินั้น ตามคาดเสนอ อาจจะเป็นพวกเล่นของทำคุณไสย ฟ้าดินจึงได้พิโรธเช่นนี้ ทั้งคู่พากันสำรวจ ความผิดปกติในบริเวณที่คาดว่าได้ยินเสียงกรี๊ดร้อง ซึ่งดังมาจากป่าละเมาะ ไกลๆ ทำน้ำของหลวงประดู่ และก็ต้องตกใจ เมื่อได้พบกับสองศพ สยดสยอง ที่ตายในสภาพมีไม้ไผ่เสียบทะลุร่าง ปลายไม้แหลมปักคาพื้นดิน ค้ำยันร่างเอาไว้เหมือนหุ่นไล่กา มดแมลงเริ่มไต่ตอม สังกลิ้นเหม็นคลุ้งลอย มาตามลม ยากจะกลั้นไม่ให้อาเจียน

“นางอึ้ง เอ็งรู้เรื่องที่มีคนตายใกล้ทำน้ำเรือนเราหรือไม่” แก้วหันไปถามนางทาสที่กำลังไขโลกน้ำพริกเสียงดังลั่นเรือน

จากนั้นอึ้งก็หยุดมือ หันมาพูดกับเพื่อนทาสด้วยกันอย่างออกรสว่า

“เหตุใดจะไม่รู้ หลวงประดู่ทำนรื้อนกรื้อนใจเสียขนาดนั้น พวกเจ้า กรมนครบาลก็ยกโขยงมาดูกันตั้งแต่เช้ามีด เห็นว่าตอนนี้กำลังสืบสวน ตามคาดกับยายอ่า สองผัวเมียที่พบศพเป็นผู้แรกอยู่มีใช้รี”

“ข้าก็ว่าจะไปดูเช่นกัน แต่ทำใจดูมิได้ดอก ตายสยดสยองเสียขนาดนั้น กลัวภาพจะติดตาเอา” แก้วบิตปากขยะเขยง พอนึกถึงคำบอกเล่าจากปากของผู้ที่เคยพบเห็นศพทั้งสอง แก้วก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาทันใด

“ไม่ว่าผู้ใดจะเป็นผู้กระทำ แต่มันผู้นั้นจะต้องมีจิตใจโหดเหี้ยมทารุณนัก จึงทำกันได้ถึงเพียงนี้”

แก้วพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะมองไปรอบๆ “ช่วงนี้พวกเราจงระวังตัวเอาไว้ให้ดีเถิด เผลอๆ คนร้ายอาจจะแฝงตัวอยู่ในเรือนเราก็เป็นได้”

ทาสสาวทั้งหลายภายในโรงครัวต่างหันมองหน้ากัน แต่ไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมา...เสียงพูดของพวกทำครัวข้างนอก ได้ยินมาถึงหูคนที่นอนคลุมโปงอยู่ใต้ผ้าห่ม นอนฟังด้วยความวิตกหลากหลายประการ

ทันใดนั้น เสียงลั่นสะเทือนตึงๆ ราวกับมีเหตุแผ่นดินไหวเขย่าเรือน

ก็สร้างความเป็นปวนให้แก่โรงครัว

“อ้ออุษา! อ้ออุษา!” เสียงร้องแรกแหกกระเชอของนางแสด ทำเอาพวงนางทาสที่นั่งทำครัวพากันหวาดหวั่น หลบร่างอ้วนท้วนที่จำพรวดเข้ามาภายในโรงครัวอลหม่าน “สายจนตะวันโด่งปานนี้ เอ็งยังมีหน้ามานอนอยู่อีกรี!”

นางแสดลักประตูไม้เข้ามา กระซอกผ้าห่มออกจากวางที่นอนขดอยู่ใต้ผ้าห่มผืนน้อย

“วันนี้เข้ารัฐสิกรันเนื้อครันตัวคล้ายจะมีไข้ ข้านอนนอนต่ออีกสักหน่อยเถิดนะจ๊ะแม่แสด” เด็กสาวกระดกถอยหลังไปกับเสื้ออก ยกมือไหว้คนตรงหน้าตัวสั้น

“ไม่ได้! จะป่วยจะตายเยี่ยงไร เอ็งก็ต้องลุกขึ้นมาทำงาน” นางแสดจิกตาจนแทบจะถลน ยกมือเท้าเอวเป็นท่าที่มักทำประจำเวลาไม่ได้ตั้งใจ “อย่าบอกนะ ว่าเอ็งขี้เกียจสันหลังยาว อ่างโน่นอ่างนี้เพื่อจะได้นอนอู้อยู่แต่ในเรือน!”

อุษาสั้นหน้า “ไม่ใช่จะแม่แสด ข้าไม่เคยคิดจะเอาเปรียบทุกคนเช่นนั้นเลย”

“หากเอ็งไม่ได้คิดเช่นนั้น ก็รีบไปทำงานก่อนที่ข้าจะหาไม้มาเสียนหลังเอ็ง” ขาดคำ นางแสดก็เข้ามากระซอกแขนเล็กให้ลุกขึ้น จุดกระซอกกันออกมาจนได้

พอได้ยืนยันว่ามีเหตุคนตาย กรมนครบาลก็พากันมาดูอีกทีก็ ด้วยศพทั้งสองตายอย่างสยดสยองจนเป็นเรื่องสะเทือนขวัญกล่าวกันไปทั่วเมืองสองแคว แม้หลวงประดู่จะไม่อยากเข้าไปพัวพัน แต่ด้วยพื้นที่เกิดเหตุนี้ห้อยใกล้กันกับอาณาเขตของตน จึงเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง แต่พอรู้ว่าการไต่สวนของนครบาลในครั้งนี จะมีเสนาบดีกรมพระนครบาลจากกรุงศรีฯ มาร่วมตรวจสอบสวนด้วยอีกคน หลวงประดู่จึงให้ความร่วมมือกับทางการเป็น

อย่างดี

ไอ้คนตายสองคนมันมีชื่อว่า ไอ้ซัด กับ ไอ้ซัย

ชาวบ้านเล่าว่าพวกมันเป็นนักเลง กินเหล้าเมายา ไม่มีงานทำเป็นหลัก

แหล่ง

กองกระเวนก็คาดการณ์ว่าคนที่ฆ่า น่าจะเป็นพวกนักเลงด้วยกันที่ เคยมีเรื่องกับทั้งสอง

แต่ออกฎายมราชหาได้เชื่อข้อสันนิษฐานนั้นไม่...

สภาพของศพถูกเสียด้วยไม้ไผ่จำนวนมาก หากเป็นพวกนักเลงด้วยกัน เอมืดมาแหงก็ตายได้ง่ายๆ แล้ว ทำไมต้องทำให้ยุ่งยาก นั่นแสดงว่า คนฆ่าจะต้องทำเพราะความสะใจ ถึงได้ตะบันเอาไม้ไผ่เสียบร่างจนพรุน แผลกเช่นนี้

“เหตุใดจึงมีรอยกััดที่มือของศพ” เสียงของออกฎายมราช สร้าง สันนิษฐานที่หลากหลายให้แก่เหล่าขุนเวียงที่มาร่วมกันตรวจสอบสถานที่เกิด เหตุ

“แสดงว่าเมื่อคืนนี้จะต้องมีผู้ใดอีกคนอยู่ในที่เกิดเหตุ เพราะรอยกััด ยังใหม่ และไอ้คนผู้นั้น อาจจะเป็นผู้ร้ายก็ได้นะขอรับ” ขุนเวียงผู้หนึ่งเอ่ย

ออกฎายมราชทำหน้าที่ครุ่นคิด หลวงประคุดที่ยืนฟังอยู่ด้วยก็ทำหน้าที่ เหนื่อยหน่าย นึกก่อนขอต เรื่องคนตายช่างน่าอัปมงคล คนที่ชอบแต่ความ บันเทิง รื่นเรใจ จึงไม่ค่อยจะมีอารมณ์ร่วมสักเท่าไรนัก

“อิฐษา เอ็งมาทำอะไรลับๆ ล่อๆ ตรงนี้วะ” เสียงของไอ้หนุ่มผู้หนึ่ง ดังมาจากกอไผ่ที่ห่างออกไปไม่กี่สิบก้าว เรียกคนที่กำลังใช้ความคิดทั้งหลาย หันไปมอง

“ไม่มีจ๊ะ” เด็กสาวก้มหน้าก้มตา กำลังจะเดินเลี้ยวออกไป แต่สายตา อันคมกริบของออกฎายมราชกลับไปสะกดุดเข้ากับรอยแดงริ้วบนลำคอเสีย ก่อน

“เดี๋ยวก่อน!” ออกฎายมราชตามไปรั้งท่อนแขนบางเอาไว้ “คอเจ้ามีรอย

แดง ไปทำอะไรมารี?”

อุษามองดวงตาที่เพ่งเล็งมาด้วยความหวาดหวั่น เหตุการณ์ที่มีคนตายเป็นเรื่องน่าหวาดกลัวก็จริง แต่ก็มีผู้คนไม่น้อยที่อยากรู้ อยากเห็นเรื่องเหล่านี้ เมื่อทำงานในส่วนของตนเสร็จ อุษาก็อดไม่ได้ที่จะมาดูการสอบสวนของพวกนครบาล

“ระ...รอยนี้ เป็นเพียงขุมกัตกรรมดาเจ้าคะ” เธอสัมผัสได้ในดวงตาคู่นั้น...เขาคงไม่เชื่อในคำพูดของเธอ จึงเสริมอีกว่า

“ข้าแกมันจึงเป็นรอย”

“กระนั้นรี” ออกญายังไม่คลายสงสัย และท่าทางของนางผู้นี้ก็ดูมีพิรุณขอบกล ข้ายังสวมนหน้ากากประหลาดกว่าทาสคนไหนๆ ในเรือนหลวง-ประดู่อีกด้วย

“อ้ออุษา เอ็งมีกระไรจะไปทำก็รีบไปทำเสีย อย่าได้ม้ายืนเกะกะลูกตาข้าตรงนี้ ประเดี้ยวหน้าดำๆ ของเอ็งจะพาให้เรือนของข้าเกิดความวิบัติ จัญไรซ้ำซ้อน” หลวงประดู่โบกมือขับไล่

“เจ้าคะ” ไม่ต้องบอกข้า เด็กสาวรีบเดินออกไปจากตรงนั้นทันที ออกญาหนุ่มมองตามร่างบางสะอ้างองค์ของสาวน้อยวัยแรกรุ่งก็เกิดสัญชาตญาณบางอย่าง

บางที สิ่งที่คุณคิดว่าเป็นไปไม่ได้ อาจจะเป็นไปได้อย่างคาดไม่ถึง...

“ข้าใครจะรู้จักนางผู้นั้น นางเป็นผู้ใดกันรี?”

หลวงประดู่ตกตะลึง เมื่อได้ยินออกญาถามราชตามถึงนางทาสที่ตนไม่เคยให้ความสลักสำคัญมาก่อน

“ท่านออกญาใครจะรู้จักอ้ออุษาไปทำไมกันขอรับ มันก็เป็นพวกหญิงวิปลาศ พิการไม่สมประกอบ อย่าได้ใส่ใจเลยขอรับ”

“พูดไม่รู้ความหรือหลวงประดู่ ข้าใครจะรู้จักนางผู้นั้น!” ออกญาเสียงเข้มขึ้น

“ขอรับ” หลวงประดู่หน้าซีดเมื่อถูกตำหนิ ก่อนจะเล่า “มันชื่ออุษา

พ่อค้าจากเมืองพันทันนำมันมาขายให้ข้า ตอนมันอายุสี่ขวบ มันก็เลยได้อยู่ที่
นี้ habน้ำ ทำครัวช่วยนางเสมาตั้งแต่เล็กนะขอรับ”

“แสดงว่านางอุษาเป็นผู้ใด มาจากที่ใด ก็ไม่มีผู้ใดรู้รี!”

“ขอรับ” หลวงประจักษ์พักหน้ารับน้อยๆ

ออกญาหนุ่มได้ฟังก็นึกประหลาดใจ ทุกคนเกิดมาล้วนต้องมีที่มาที่
ไป หากไม่มีพ่อแม่แล้วไซ้...จะเกิดมาเป็นคนได้อย่างไรกัน

“แล้วเหตุใดนางจึงต้องใส่หน้ากาก”

“หน้ามันดำนะขอรับ มันมีปานดำดวงใหญ่ที่หน้าติดตัวมาตั้งแต่เกิด
วันหนึ่งพวกทาสในโรงครัวมันมาฟ้อง ว่าอูษามันเอาหน้ากากมาใส่ ข้าก็เห็นดี
เห็นงามกับมัน เพราะอับอายนักที่มีทาสรูปชั่วอยู่ในเรือน”

“หากนางอุษาไม่เป็นที่ต้องใจคุณหลวง จะซื้อนางมาตั้งแต่ต้นทำไม
เล่า” ออกญาหนุ่มดักคอ

“ฮี้...ก็พ่อค้าเมืองพันทันขายลูกนัก พอโตมามันก็ขยันขันแข็ง ค่าดี
เท่าใดมันก็ไม่เคยออกอาการ ทาสกตัญญูรู้คุณเช่นนี้ผู้ใดจะทำใจขายลงกัน”
หลวงประจักษ์เล็กคิ้ว ด้วยนึกหมั่นไส้จึงแส้งถามไปว่า “หรือท่านออกญาทำใจ
ขายลงหรือขอรับ”

ออกญาเมราชไม่ได้อตอบ และไม่ถือเอาคำพูดของหลวงประจักษ์มาใส่ใจ

“อูษา!”

อุษาหันไปมองด้วยความตกใจ เมื่อเห็นร่างอ้วนท้วนเนื้อตัวลั่น
กระเพื่อมปรี่เข้ามาหาเธออย่างไร

“เอ็งหายไปไหนมา ข้าตามหาเอ็งซะทั่ว!” แส่มองเขม็ง

“แม่แสมีกระไรจะเรียกลูกข้าหรือจ๊ะ”

“ข้าสั่งผักกับนางช้อยเอาไว้ ไปเอาผักในตลาดมาให้ข้าที”

๑ เมาะตะมะ

อุษาพยักหน้าบ่อยๆ กำลังจะหันหลัง แต่แสงยังพุดไม่จบ
“แต่ถ้าข้าจับได้ว่าเอ็งเถลไถลไปเที่ยวเล่นกับไอเป็นนี่อีก เอ็งเจอดี
แน่”

ແປປາຍຕາມองด้วยความเกลียดชัง ก่อนจะสะบัดหน้าเดินจากไป
ไม่ทันได้ยินเสียงถอนหายใจจากคนที่นางต่อว่าต่อขานทุกเช้าค่ำ อุษารู้ดี
หากแม่แสบจับตาดูเธอทุกฝีก้าวเช่นนี้ การจะออกไปข้างนอกคงไม่ใช่เรื่อง
ง่าย

เด็กสาวสะบัดศีรษะไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไปจนหมด คำว่าตะกร้า
หวายด้วยจะรีบไปรับผักสดในตลาดให้แม่แสบ แม่ครัวใหญ่ที่ซุบเลี้ยงเธอมา
ตั้งแต่เด็ก...นางก็เลี้ยงไปอย่างส่งๆ ไม่ได้ดูแล ให้ความรัก ความอบอุ่นอะไร
มากนักหรอก เวลาทำงานเธอก็ไม่ค่อยได้สูงลิ้นกับใคร มักจะอยู่เงิบๆ ใน
พื้นที่ของตัวเองมากกว่า อุษาจึงไม่ค่อยผูกพันกับคนที่นั่นสักเท่าไรนัก

อุษาก็มึนหน้าคิดไม่ตกจนลืมหูลืมตา สละชุดแข่งของตัวเอง ก่อนจะชนเข้ากับ
ราวรั้วหนึ่ง

“บุญอู่ม!” เธอพ่นลมหายใจเสียงดัง เมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนรักของตน
นั่นเอง

“เจ้าเป็นกระไรฤๅไม่”

“ไม่มีกระไร” เธอส่ายหน้า แล้วเปลี่ยนเรื่องทันที “แล้วเจ้าเล่า มาทำ
กระไรที่นี้ เพลานี้ เจ้าต้องอยู่ช่วยพ่อเจ้าหาบฟืนไม่ใช่สิ”

“ข้าลอบออกมาด้วยเป็นห่วงเจ้า ข้าจำได้ว่าเมื่อคืนนี้ เจ้ายืนอยู่ที่ท่าหน้า
ไถลั้ๆ บริเวณที่มีคนตาย กลัวเจ้าจะบังเอิญพบไอ้คนร้ายแล้วเป็นอันตราย
ข้ากังวลจึงมาดูหา”

“ข้าไม่เป็นกระไร ข้ารีบไปตลาดก่อน ประเดี๋ยวแม่แสบจะคอยนาน”
ว่าแล้วเธอก็เร่งก้าวขาไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้ชายอีกคนยืนมองหลังอ้อๆ อึ้งๆ
ก่อนจะตะโกนดัง

“อุษาข้าไปด้วย”

เมื่อไปรับผักที่ท้ายตลาดเสร็จแล้ว บุญอุ่มก็ขอให้อุษาเดินที่เยวตลาดกันต่อ ที่แรกอุษาไม่ยอมเพราะกลัวจะถูกจับได้ เดี่ยวจะกลายเป็นอาละวาด ฟาดหัวฟาดหางใส่เธออีก แต่ในเมื่อขุนเวียงผู้นั้นยังวนเวียนอยู่ในเรือนของหลวงประดู่ มีหรือเธอจะอยากกลับ เด็กสาวจึงได้ยอมตามใจเพื่อนรัก เดินดูข้าวของในตลาดฆ่าเวลาไปเรื่อยๆ

“พวกเอ็งว่าเรื่องที่มีคนตายใกล้เรือนของหลวงประดู่ มันจะเกี่ยวข้องกับเหตุอาเพศลมฟ้าเมื่อคืนนี้หรือไม่” แม่ค้าขายปลาหันไปพูดกับแม่ค้าร้านข้างๆ เสียงดังแซ่แซ่ แต่กลายเป็นเสียงของลูกค้าที่กำลังยืนเลือกซื้อปลาเข้าไปมีส่วนร่วม

“คงไม่ได้มีเหตุอาเพศอะไรดอกป้า คงจะเป็นเพียงเสียงลมเสียงฝนธรรมดาเท่านั้นละ”

“หากมีลม มีฝนจริง ท้องฟ้าก็ต้องมืดครึ้มสิ แต่อันนี้กลับสว่างโร่เมื่อคืนข้าก็เห็นดาวเต็มท้องฟ้า ไม่มีเค้าว่าฝนจะตกเลยสักเม็ด”

ผู้คนที่ยืนฟังรอบๆ ต่างก็พยักหน้าเห็นด้วย เห็นเป็นเรื่องแปลกพิลึกกันทั้งนั้น

“แล้วเสียงฟ้าร้อง เสียงลมกระโชกพวกนั้นมาจากที่ใดกันเล่า” ลูกค้าถามต่อ

“หรือจะเป็นพวกเล่นของ ทำพิธีคุณไสย ข้าได้ยินชาวบ้านเขาลือกันว่า มีเสียงกรีดร้องดังออกมาจากตรงที่มีคนตาย มันต้องพากันมาทำเรื่องบัดสี แล้วทำให้ผีญี่ปุ่นยาทานไม่พอใจ ฟ้าดินจึงได้พิโรธ” แม่ค้าขายปลาออกความเห็น ฟังจบทุกคนก็อือฮา หันหน้าซุบซิบกันอ้ออึ้ง เกรงจะมีเหตุอาเพศที่ทำให้ผู้คนทั้งสองแควต้องเดือดร้อน เพราะคนเพียงพวกเดียว

“เหลวไหล!”

ท่ามกลางเสียงซุบซิบหน้าร้านขายปลา เสียงหนึ่งก็โพล่งดังขึ้น
อุษาขยับเข้าไปใกล้ มือทั้งสองข้างกำแน่น กวาดตามองผู้คนรอบข้างด้วยความไม่พอใจ

“อีหน้ากากผี เอ็งกล้าว่าข้ากระนั้นรี” แม่คำปาลาลุกขึ้นชี้หน้าพรวดพราดออกมาจากแผงปลาจะเอาเรื่อง

“เอ็งจะทำอะไร” บุญอุ่มก้าวออกมา เบี่ยงตัวอุษาให้ไปหลบอยู่ด้านหลัง

“หลบไปไฉ่แป่ ข้าจะตบสังสอนอีนางนี้ กล้าดีเยี่ยงไรเข้ามาแสร้งเรื่องที่พวกข้าพูดกัน” แม่คำปลาใช้สองมือผลักอกเปลือยจนเซ

“ผู้ใดจะทำร้ายอุษาต้องข้ามศพข้าไปก่อน” ชายหนุ่มขบกรามแน่นเบ่งอกกว้างไม่เกรงกลัวใคร ด้วยท่าทางที่ดูจะไม่เลียมกะลาหัวนั่นเอง พาให้ทุกคนหัวเราะเยาะกันถ้วนหน้า

“อย่างมึง ยืนให้ไม่ล้มก่อนเถิด” แล้วเสียงหัวเราะก็ดังครืนใหญ่อีกรอบ

คำพูดดูถูกดูแคลนทำให้ดวงตาของบุญอุ่มลุกเป็นไฟ มือกำแน่นอย่างเดือดดาล เตรียมจะเข้าไปชั้ตปากคนพูดให้หายแค้นสักหมัดสองหมัด

อุษารู้ว่าบุญอุ่มกำลังโกรธจึงขยับกายเข้าไปใกล้ ตะตะมือหนา สายหน้าเบาๆ

“บุญอุ่ม อย่าไปมีเรื่องกับคนพวกนี้เลย ได้ไม่คุ้มเสียกันดอก เรายืนไปกันเถิด”

ชายหนุ่มถอนใจ ปล่อยวางอารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว แต่เมื่ออุษาเดินผ่านหน้าหญิงผู้หนึ่ง สายตาเหยียดหยันก็มุ่นมอมมา

“ปากเปราะเช่นนี้ ระวังผีปู้ผีย่าจะลงโทษ พาให้ชีวิตมึงวิบัติล่มจมอีอุษา”

“พวกเอ็งจะหยุดเท่าใดหรือยังวะ” บุญอุ่มสะบัดหน้ากลับมาถามหญิงที่พูด

“ไปเถิดบุญอุ่ม ข้าขอร้อง” เธอบอกเสียงอ่อยๆ

สุดท้ายบุญอุ่มก็ไม่ได้ทำอะไรไปมากกว่านั้น ทั้งคู่ก้าวเร็วๆ ออกมาจากตลาด ไม่ได้สนใจเสียงนินทาและสายตาดูถูกดูแคลนของชาวบ้านอีก

แล้ว

“ไ้บุญอุ่ม!”

“แม่” บุญอุ่มสะดุ้งเฮือก ทั้งสองหันไปมองนางเพ็งย่างเข้ามาคว่ำไ้บุญอุ่ม
ไ้บุญอุ่มชายตัวดีเข้าไ้

“กว่าแล้วเชื่อว่ามึงต้องหนึ่งงานมาเที่ยวเล่นกับอีอุษา”

แรงบิดหุ่นหนักหน่วงของมารดา ทำให้บุญอุ่มร้องโอดโอยดังลั่น
ด้วยความเจ็บปวด

“ข้าขอโทษจะแม่ ข้าเพียงแต่เป็นห้วงอุษามันจึงมาหา อีก็อย่าง ข้าก็
หาบพินไปใส่โรงนาจนจะเสร็จแล้ว ข้าเลยออกมา” หนุ่มน้อยรีบแก้ตัว
ใหญ่

นางเพ็งได้ฟังก็ยิ่งโมโห...

“ก่อนจะห้วงคนอื่น ห่วงตัวมึงก่อนเถิด ทำอะไรมิเคยได้ตั้งใจเลย
สักอย่าง ไปมีเรื่องมีราวกับนางแม่ค้าในตลาด จนพวกมันมารุมด่ากูที่มีลูก
เวรอย่างมึง คอยดูเถิด สักวันกูจะชายมึงให้เหี้ยนทาส” นางเพ็งบ่นควั่นออกหู
หลังกลับจากเอาพินไปส่งชายอีกหมู่บ้านหนึ่ง ระหว่างทางกลับบ้าน ก็ได้
โอกาสแะดูข้าวของในตลาด นางพวกแม่ค้าก็เข้ามารุมด่านางเสียๆ หายๆ
ในตอนนั้นเอง ที่นางเพ็งเพ็งไ้รู้ว่าลูกชายของนางแอบอุ้งงานหนีมาเที่ยวเล่น
ในตลาด

“อีอุษา ข้าเคยบอกเ็งแล้วใช่หรือไม่ ว่าไม่ให้มายุ่งเกี่ยวกับลูกข้าอีก
เมื่อไหร่เ็งจะไปให้พ้นๆ จากลูกข้าเสียที เ็งก็เหมือนกันนะไ้บุญอุ่ม เพื่อน
ดีๆ ไม่คบ มาคบหาคนวิปริตอย่างอีอุษา ดีละ วันนี้กูจะตีมึงให้หนักเลย”

“กลับบ้าน!” นางเพ็งกระชากท่อนแขนผู้เป็นลูกจนตัวปลิว

หนุ่มน้อยเดินไปตามแรงดึงด้วยกลัวจะถูกชายไปเป็นทาสตามคำชู่
ของมารดา แต่เดินไปไม่กี่ก้าวก็ไ้ว้ยหันหน้ากลับมาสงสายตาห้วงไ้ให้แก่
เพื่อนรัก

“ดูแลตัวเองด้วยนะอุษา”

“มิ่งนี่” นางเพ็งหยุดทำเสียงจี้จี้ก “ยังจะมาพิรี้พิไรอยู่ได้ ไป! กลับบ้าน!” นางเพ็งหาได้ปราณีท่อนแขนบาง จุดกระชากกันไปไม่ได้เพลามือ อุษาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่แล้วส่ายหน้า พลังคิดอย่างละเอียดใจถึงบุญอุ่ม...

ตั้งแต่เด็กจนโต อุษาคิดว่าตัวเธออันเป็นคนที่มิถูกมิคุ้มกันในตัวเองสูงเป็นทาสี ระหกระเหินเร่ร่อนมาจากแดนไกล ไม่เคยคิดให้ผู้ใดเป็นที่พึ่งพิง แต่พอได้รู้จักกับบุญอุ่ม เด็กชายขาเป๋แต่กำเนิด ก็เหมือนได้เจอคนประเภทเดียวกัน เข้าใจหัวอกเดียวกัน จากที่เคยรู้สึกอ้างว้าง เธอก็เริ่มสัมผัสได้ว่าตัวเองไม่ได้อยู่บนโลกนี้อย่างโดดเดี่ยวอีกต่อไป

๒

พระจันทร์สีเลือด

“เฮ้อ!” อุษาไม่ได้นับเลยว่า วันนี้เธอถอนหายใจออกเป็นรอบที่เท่าไร จะไปนับได้อย่างไร ก็มันเยอะจนเธอนับไม่หวาดไม่ไหว สายตาที่จ้องมองมาของชายผู้นั้น ทำลมหายใจของเธอติดขัด

และพอหมั่นตัว...คนที่ไม่อยากเจอหน้าและไม่คิดว่าจะเจออีก ก็ดันปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าเธอเสียได้

เด็กสาวรีบก้มหน้าเตรียมจะเดินจากไป แต่เสียงของออกญาอมราชก็ตักคอขึ้นมาก่อน

“เหตุใดเจ้าต้องทำท่าลุกลี้ลูลน ทำเป็นหลบหน้าหลบตายามพบหน้าข้า เจ้าปกปิดกระไรไว้ฤฯ?”

อุษากลืนน้ำลายดังเอือก...

“ข้าหาได้คิดเช่นนั้นไม่ ข้าเพียงแต่มีใครทำให้ท่านไม่พึงพอใจ เกรงจะหงุดหงิดสายตาคมองหน้าข้า” เธอตอบด้วยความสัตย์จริง คนอย่างเธอไม่เคยเป็นที่พอใจแก่ผู้พบเห็น หลวงประตู่จึงสั่งให้อยู่แต่เรือนครัวข้างหลัง ไม่ให้ออกไปเดินเล่นพ่วนที่ไหน เพราะกลัวจะทำให้แขกเหรื่อของท่าน

ตื่นตกใจยามเจอเธอ

“เจ้าหมายถึงหน้ากากที่เจ้าใส่เช่นนั้นรึ?” เขาเดินเข้ามาใกล้ “เจ้าก็เป็นเพียงหญิงธรรมดา หาได้แตกต่างจากใครอื่น”

อุษาเงยหน้ามองออกญาหนุ่มด้วยแวตาศาบซึ่ง คำพูดมีเมตตาของ เขา พลันให้นึกถึงเด็กชายในความทรงจำผู้นั้น

“หลวงประดู่เล่าให้ข้าฟัง ว่าเจ้าถูกพ่อค้าทาสพาเจ้ามาขายจากเกาะ-ตะมะ พ่อแม่เจ้าเป็นผู้ใด”

“ข้าไม่รู้เจ้าคะ ข้ากำพร้ามาตั้งแต่เกิด” เธอก้มหน้าตอบ

“แล้วเหตุใดเจ้าจึงต้องขายตัวเป็นทาส” เขายังถามไม่หยุด

คราวนี้อุษาเริ่มไม่พอใจ เหตุใดเขาต้องอยากรู้จักปมหลังของเธอ
นักหนา

“แล้วเหตุใด ข้าต้องพูดเรื่องพวกนี้ให้คนแปลกหน้าที่เพิ่งจะพูดคุยกัน
ได้ไม่กี่คำฟังด้วยเจ้าคะ” เธอสวนกลับ แม้จะรู้อยู่ว่าการแสดงกิริยามารยาท
เช่นนี้ อาจจะถูกสั่งโบยได้ในภายหลัง แต่ทาสอย่างเธอก็มีชีวิต มีจิตใจ ไม่ใช่
ท่อนไม้ที่จะไม่รู้สิกรู้สาอะไรเลย “ข้าต้องเอาผักไปให้แม่แสด ขอตัวเจ้าคะ”
เธอเดินผ่านหน้าเขาไปง่าย ๆ

“เจ้า!” ออกญาหนุ่มทำท่าจะตามไป แต่เสียงรื้อนรุ่มของขุนหมื่น
กระแวนผู้ติดตามก็มาเรียกตัวไว้ก่อน

“ออกญาขอรับ มีเบาะแสจากชาวบ้านที่ได้ยินเสียงกรีดร้องของ
แม่หญิงขอรับ”

“เสียงกรีดร้องนั้นรึ?”

“ขอรับ”

คนที่เดินห่างออกไป หันกลับมามองเจ้าของแผ่นดินหลังเหยียดยาวที่ก้าว
ฉับ ๆ ห่างออกไปจนพ้นสายตา

‘เสียงกรีดร้องของข้า!’ แม้จะรู้สึกได้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ไม่ใช่เรื่องปกติ
แต่เธอก็หวังว่ามันจะเป็นเพียงเรื่องบังเอิญเท่านั้น ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นเรื่อง

บังเอิญที่ไม่มีผู้ใดอยากให้เกิด และเธอก็เป็นเพียงผู้โชคร้าย ที่ต้องมารับรู้ทุกอย่าง จนกลายเป็นชนก น้ำท่วมปาก จะบอกผู้ใดก็ได้ เพราะกลัวจะไม่มีผู้ใดเข้าใจเลยนั่นเอง

สิ่งนั้นทำให้อุษาหวนนึกถึงเรื่องราวในคืนก่อน...คืนที่เป็นจุดเปลี่ยนชีวิตเธอ

ในขณะที่อุษากำลังนอนหลับ เสียงเหยียบตึ๊งๆ บนแผ่นไม้คล้ายผีเท้า คนก็ดังขึ้น เด็กสาวเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เมื่อชายฉกรรจ์สองคนโผล่มาจากไหนไม่ทราบ เข้ามารวบตัวเธอเอาไว้แน่น

‘พวกเอ็งจะทำอันใด!’ เธอร้องถามตาโต พยายามสะบัดตัวหนีด้วยความหวาดกลัว

‘อีหน้าดำ เอ็งหวังจะครองตัวครองกายไว้ให้ชายใดกันเล่า ทั้งสองแควนี้เอ็งหวังจะให้ชายใดมาแลหน้าอัปลักษณ์ของเอ็งขึ้นรี?’ มือใหญ่ถอดหน้ากากเขี้ยวไปอีกทาง บีบกรอบหน้าเรียวเล็กเอาไว้แน่น ก่อนจะหัวเราะครืนกับชายอีกคน ‘มาเถอะ มาเป็นเมียพวกข้า พวกข้าจะทำให้เอ็งได้เสร็จสมหวังตั้งใจ’

‘ปล่อยข้าไปเถิด เราหาได้มีเรื่องแค้นเคืองอันใดต่อกันไม่ เหตุใดพวกเอ็งจึงต้องทำร้ายข้า’ เธอถามเสียงสั่น น้อยใจที่ชีวิตมีแต่คนดูถูกเหยียดหยาม แล้วโชคชะตาก็จะทำให้ต้องมีอันเป็นไปก่อนวัยชราอีกหรือไร

‘อีหน้าดำนี่มันปากเก่งดีจริงๆ’ ไม้ตัวโตเหยียดปากเยาะหยัน อุษาตาเหลือกลาน เมื่อชายตัวโตอีกคนอุ้มร่างของเธอขึ้นพาดบ่า ไปยังป่าหยาบครึมท่ามกลางสายตาคู่คน มันกดร่างน้อยยให้นอนแนบกับพื้น แต่อูษายังตื่นไม่หยุด และพยายามหวีดร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ

‘ช่วยข้าที! ผู้ใดก็ได้ช่วยข้าที!’

‘ตรงนี้มีเตี๊นัก แหกปากไปก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยเอ็งได้ดอกอีหน้าดำ’ มันหัวเราะชอบใจ ก่อนจะเขยคางเด็กสาวขึ้นมา ดวงตาฉายแววกักขฬะ

อุษาจ้องดวงตาคู่นั้นอย่างโกรธแค้น พุ่งเข้าไปกัดมือคนถ้อยเต็มแรง

เหมือนหมาบ้า อุษาทั้งกัดทั้งสะบัดไม่ปล่อยจนเนื้อมือเกือบจะขาดวิน พอเห็นเลือดหยดลงแหมะๆ จึงปล่อยออก

‘ไว้ยย!’ มันร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ‘ฤทธิ์เดชเยอะนักหรือมึง’ ชายตัวโตบันดาลโทสะ ตบหน้าเสียงดังผาดใหญ่ เด็กสาวน้ำตาเอ่อคลอ กระหัดตามอง เลือดสดๆ ไหลเต็มแก้มนวลขาวสุดสะเทือนใจ

เด็กสาวยังไม่ยอมจำนน ยังดีันกระเลือกรกระสนจะเอาชีวิตรอดให้จงได้

อ้ายคนที่ถูกกัดโมโหเลือดขึ้นหน้า เมื่อรู้แล้วว่าการจะสยบเหยื่อสาวนั้นไม่ง่ายอย่างที่คิด จึงสั่งเพื่อนอีกคน ‘มึงไปจับแขนมันเอาไว้’

‘แล้วมึงจะทำอะไร’

‘กูจะทำให้มันตายก่อน มันจะได้ไม่ต้องตื่น’

สิ้นคำนั้น อุษาก็หวีดร้อง ดิ้นทุรนทุรายหวาดกลัวสุดชีวิต ไม่ซำมือใหญ่ก็พุ่งเข้ามาบีบคอ กัดแน่นสุดแรงเกิด เด็กสาวสลักไ้อ็คอกแตกด้วยเริ่มหายใจไม่ออก

อ้ายตัวโตหาได้ปราณี ยิ่งเห็นร่างเล็กตื่นด้วยความทรมาน มันก็ยังกัดแน่นขึ้น จนเนื้อคอนวลขาวเริ่มเปลี่ยนเป็นรอยแดงซ้ำ

อุษาคงยอมพ่ายแพ้ให้แก่ชะตากรรม แต่จิตใต้สำนึกยังคงยึดติดอยู่กับสร้อยของเด็กชายผู้ไร้ตัวตนคนนั้น มันสุดแสนจะมีค่าในความทรงจำของเธอเหลือเกิน

เธอขอสาบานกับตัวเอง...ถ้าไม่ได้คืนสร้อยให้เด็กชายผู้นั้น เธอจะไม่ยอมตายเป็นอันขาด

อารมณ์ชั่วร้ายที่ฝังลึกใต้อกมล เธอจ้องคนเหนือร่างด้วยสายตาอาฆาตแค้น ก่อนจะกรี๊ดร้องออกมาจนสุดเสียง...

เสียงกรี๊ดร้องของอุษานำพามาซึ่งความวอดวาย คล้ายว่าพิภพกำลังสิ้นไหว ฟ่ำร้องดินสะเทือน ลมหมุนกระโชกแรง หอบเอาเศษดินเศษหิน ผุ่นตะกอนมากมายผ่านหน้าผ่านตา รวากับว่าโลกกำลังจะสลายกลายเป็นผุยผง

ไปในไม่ช้านี้

เมื่อแผ่นดินกำลังคลั่ง อ้ายตัวโตทั้งสองมองหน้ากันตัวลั่นผวา เริ่มรู้สึกผิดปกติ เมื่อมองไปยังเบื้องหน้า เห็นเด็กสาวทรงตัวขึ้นยืนโขยกเขยกในงามืดสลัว ร่างกายมีเปลวเพลิงลุกท่วมตัว ใบหน้าลือแสงจันทร์นั้นเผ่าเพะเหมือนหน้าผีที่ถูกหนอนเนาซ่อนไซ้ในหลุมศพสยดสยอง

ทั้งที่จริงแล้วไม่ได้มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นเลยสักนิด อุษาเพียงแต่ยืนอยู่นิ่งๆ จ้องมองคนถ้อยทั้งสองที่มองมายังเธอดวงตาตี้นกแล้วราวกับเห็นผีสงมาปรากฏกายตรงหน้า

“ข้าอยากให้เราฆ่ากันตาย!”

ทันใดนั้นเสียงลมโบกพัดไฟริมตลิ่งจนขาดโครม ลมร้ายอาละวาดพัดไฟแหลมคมพุ่งแทงหลู่วางทั้งสองจนพรุนตายคาที่อย่างอนาถ

เด็กสาวยกมือปิดปาก มองสองศพตะลึงตาค้าง พอตั้งสติได้ก็รีบวิ่งหนีไปท่ามกลางความมืด จึงไม่ทันได้เห็นดวงจันทร์นวลล่อที่เธอเคยชื่นชมบัดนี้กลายเป็นสีแดงสว่างเหนือท้องนภายามราตรี

ไม่นานลมฟ้าก็สงบลง...ดวงจันทร์ยังคงส่องสว่างงดงามอยู่กลางท้องฟ้า แต่เป็นคำคืนมืดมรณา ภายในใจของอุษาไปเสียแล้ว

อุษายกมือกุมลำคอ ความรู้สึกหนาวสะท้านแล่นขึ้นมาจากกลางใจ การตายของไอ้สองคนนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับเธอเลยแม้แต่น้อย ที่มันตายเพราะมันทำตัวของมันเอง เลยต้องมีจุดจบเช่นนั้น และถ้าหากพวกมันไม่ตาย คนที่นอนอยู่ในหลุมฝังศพตอนนี้ก็คงจะเป็นเธอเสียเอง

“อิอุษา”

“อิอุษา!” แสโพล่งขึ้นดัง เมื่อเรียกหลายครั้งแล้วไม่หัน นางก็ชักจะโมโห

“จ๊ะ?”

“เอ็งเป็นกระไร ข้าเรียกหลายครั้งไม่ได้ยินดอกรี!”

อุษาไม่กล้าสบตาแสบ แสบเองก็รู้สึกเห็น้อยหน้าย วันนี้อุษาทำตัวแปลกๆ ใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เกรงจะเสียนงานเสียการ ดูอย่างเมื่อเชื่อกว่าจะลุดจากที่นอนนางก็ต้องไปจุดกระดาษกั้นขึ้นมาจากเปลือ ทั้งที่แต่ก่อนอุษาไม่เคยเป็นเช่นนี้

“วันนี้หลวงประคุดท่านสั่งให้จัดสำรับต้อนรับพวกเจ้ากรมนครบาลทั้งหลาย เอ็งไปช่วยนางจันคั้นน้ำกะทิ เดี่ยวข้าจะไปเตรียมพานหมากพลูให้คุณหลวงท่าน” อุษาพยักหน้ารับ รีบไปทำตามสั่งอย่างว่าง่าย “พวกเอ็งก็ทำเร็วๆ เข้าละ อย่ามัวโอ้อ้อ” แม่ครัวแสบवादสั่งทิ้งท้าย

“เจ้าคะ” ทุกคนในโรงครัวพร้อมใจกันเปล่งเสียงขานรับ เร่งมือไม้กันเป็นระวิง

พอแม่ครัวใหญ่เดินออกไปแล้ว ลมหายใจของแต่ละคนก็ถูกปล่อยออกมาจนทั่วห้อง...

อุษาที่ได้รับหน้าที่ในการชูดมะพร้าว พลังเหลียวมองไปโดยรอบก่อนจะสังเกตเห็นภายในโรงครัวแห่งนี้บรรยากาศครึกครื้นผิดหูผิดตาไปจากทุกวัน บ่าวผู้ขายหามมะพร้าวเข้ามาวางไว้เตรียมทำแกงกะทิ ส่วนบ่าวผู้หญิงก็โซลกลั้บตำน้ำพริก หั่นเนื้อ หั่นหมู ไม่มีใครได้โอกาสหันมาคุยเล่นสนุกสนานเหมือนทุกครั้งไป ทุกคนต่างก็วุ่นวายกับภาระงานที่ได้รับมอบหมายกันทั้งนั้น

คงเป็นเพราะวันนี้เรือนหลวงประคุดได้ต้อนรับแขกเจ้านายหลายคน ซึ่งเจ้าขุนมูลนายพวกนั้นไม่ใช่คนธรรมดา แต่เป็นพวกนครบาลที่มีหน้าที่ปราบปรามผู้กระทำความผิดภายในเมืองต่างๆ แทนองค์พระเจ้าอยู่หัว จึงต้องสงบเสงี่ยมมากกว่าปกติ

“นังแก้ว ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดกัน รูปงาม งามอจ สมบุรุษเสียเหลือเกิน” เสียงของพิกุลบอกถึงความหลงใหลในตัวชายที่นางกำลังจ้องมอง

“ท่านผู้นี้คือ ออกญาอมราช เสนาบดีกรมนครบาล มาจากกรุงศรีฯ ได้ข่าวว่าออกญาท่านกำลังจะเดินทางไปแต่งเมียที่เมืองพิชัย จึงได้แวะเข้า

เฝ้าพระมหาอุปราชา ณ พิษณุโลกเสียก่อน และพอมีเหตุคนตาย ท่านจึงได้ลงมาดูด้วยตัวเอง” ที่รู้ดีเป็นเพราะนางแอบได้ยินพวกกองกระเวนชั้นผู้น้อยที่ติดตามออกญาเมรราชมาพูดคุยกัน จึงได้รู้ความ

“ออกญาเมรราชอายุยังน้อย แต่ได้บรรดาศักดิ์เป็นถึงออกญา ชำ้ยังเป็นตำแหน่งเสนาบดี ช่างนำยกย่องเสียจริง” พิgulยังจ้องมองรูปร่างสูงโปร่งสง่างามของออกญาเมรราชที่กำลังยืนพูดคุยกับลูกน้องของเขาไม่เลิก

เสียงพูดคุยกันระหว่างแก้วกับพิgul ดึงความสนใจของอุษาให้หันไปมองบุคคลในการสนทนา เธอยอมรับกับตัวเองเลยว่าไม่เคยพบเจอชายใดที่น่าเกรงขาม สมชายเท่าออกญาผู้นี้มาก่อน หากสาว ๆ จะปรารถนาในตัวเขาก็คงไม่ใช่เรื่องผิดแปลกอะไร

“น้องพิgul หลวงประดู่เรียกเอ็งไปพบ” พิgulพยักหน้า รีบไปตามเสียงเรียก

อุษามองตามรูปร่างออร่าอันอ่อนแอของพิgul และใบหน้างดงามแซมซ้อยเหนือทาสนางใดในเรือน ไม่แปลกใจที่นางจะกลายเป็นที่โปรดปรานของหลวงประดู่ พูดยให้เข้าใจง่ายก็คือ พิgulอยู่ในตำแหน่งเมียทาส!

แม้ว่าหลวงประดู่จะออกเรือนมีเมียอยู่แล้วหนึ่งคน แต่ท่านก็ยังมีเมียได้อีกหลายคน ทาสที่นอนด้วยกันสองสามครั้ง ท่านก็ไม่นับว่าเป็นเมียหรือภรรยาซะทีเดียวให้สุขสบาย การมีเมียหลายคนก็เหมือนมีลูกหลายคน มีภาระให้เลี้ยงดู พอเสร็จสมแล้วก็ทิ้งขว้างไม่ได้ดูดำดูดีอะไรอีก

จะว่าไปก็เป็นโชคคิของตัวเองที่เกิดมาหน้าตาอัปลักษณ์ หลวงประดู่จึงไม่ได้ชายตาแลเธอเลย ชีวิตเธอมันก็โชคคิแต่เรื่องนี้ ก็ดูจากเมื่อคืนก่อนนั้นสิ เธอเกือบจะถูกข่มขืนทั้งที่หน้าอัปลักษณ์ ใ้คนตัดนมหากพวกนั้น มันไม่เลือกหรือว่าสวยหรือไม่สวย เมียใคร แม่ใคร ขอแค่เป็นผู้หญิงมันก็เอาหมด ตอนนั้นก็คงลงไปชดใช้กรรมในนรก ถูกยมบาลท่านแหง ตัดอวัยวะเพศเจ็บปวดทรมาน ตายแล้วตายอีกอยู่อย่างนั้น

หนึ่งวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานห้องฟ้าที่เคยสว่างก็มีดมืดกลายเป็นดวงดาวแลจันทร์เจ้าโผล่ขึ้นมาแทนที่ทึกร

วันเวลาผ่านไปอะไรๆ ก็คงไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เธอรอคอยเรือลำนั้นมาเจ็ดปีเต็ม และหารอต่อไป คงมีสักวันที่จะได้เห็นเรือลำนั้นผ่านมาอีกครั้ง

แต่จนถึงวันนี้เรือลำนั้นก็ไม่เคยแล่นผ่านมาเลย...

ที่ผ่านมามูซาไม่เคยหมดหวัง เธอยังคงมีหวัง และมันจะเป็นเช่นนั้นเสมอ ไม่ว่าจะอะไรจะเปลี่ยนแปลงไปก็ตาม

แต่วันนี้ เธอชักเริ่มไม่มั่นใจว่าการรอคอยของเธอจะยังมีหวังอยู่หรือไม่...

ที่น้ำแห่งนี้เริ่มดำมืดขึ้นทุกขณะ เธอรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างเริ่มเปลี่ยนแปลงไป มันไม่ใช่สถานที่ แต่เป็นเงาหิมิตภายใต้จิตใจที่เริ่มคิดคลานเข้ามาใกล้ทุกขณะ ในบางครั้งที่เธอเฝยหน้ามองดวงจันทร์ มันจะกลายเป็นสีแดงเลือดดั่งสีโกเมน มูซาเริ่มแปลกใจ เมื่อเคยทดลองให้บุญอุ่มมองดวงจันทร์ดวงเดียวกัน ในเวลาเดียวกันกับเธอ และพบว่ามันเป็นแค่ดวงจันทร์สีเหลืองทองธรรมดา แถมบุญอุ่มยังพูดอีกด้วยว่า เธอน่าจะตาฟาดไป

แต่เมื่อมีครั้งแรก ก็ย่อมมีครั้งที่สองและสามเกิดขึ้น ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นทุกครั้งยามเธอมองดวงจันทร์ จนเธอมั่นใจได้ว่าตัวเองไม่ได้ตาฟาด

เหมือนอย่างในคืนนี้...ดวงจันทร์สีแดงก็ปรากฏให้เห็นอีกครั้ง

ดวงจันทร์สีแดงมีเพียงเธอเท่านั้นที่เห็นมัน

ลึกลับก็เริ่มมีเสียงบสวดแว่วมาในโสตประสาท มันดังขึ้นเรื่อยๆ จนต้องยกมือขึ้นมาปิดหูไว้มิให้ได้ยินอีก

“คำมืดเช่นนี้ เจ้ามาทำอะไรที่น้ำ”

มูซาหันไปมองด้านหลัง...เป็นออกญาเมราชันนั่นเอง เธอนึกประหลาดใจที่เขาเดินมาหาเธอที่น้ำ ทั้งที่เวลานั้น เขาสมควรจะกลับเรือนไปพักผ่อนแล้วไม่ใช่หรือ...

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ” เธอตอบ กำลังจะเดินสวนร่างใหญ่โตนั้นไป แต่ เขาก็คว้าต้นแขนเอาไว้ก่อน

“เดี๋ยว” อุสาสะดั่งตกใจ เขารู้ตัวจึงรีบคลายมือ ก่อนจะยื่นตัลบายา ชนิดขี้ผึ้งให้เธอ “เอายานี้ไปทาซะ รอยที่คอจะได้ดีขึ้น”

“ท่านเจ้าคุณให้ข้าหรือเจ้าคะ” เด็กสาวมองตะลึง ยังไม่กล้ารับไว้ ใน คราวแรกเธอไม่รู้ว่าเขาเป็นผู้ใด ก็นึกคิดไปว่าเป็นพระตำรวจยศไม่ได้ใหญ่ อะไรมาก แต่ตอนนี้เธอรู้แล้ว และควรจะให้เกียรติเขาอย่างที่ควรจะเป็น “ใช่”

“แต่ยานี้อาจจะแพ้งไป ขำรับไว้ไม่ได้ดอกเจ้าคะ” เธอส่ายหน้าซำๆ ฐานะทาสอย่างเธอ เวลาเจ็บป่วยจะหายาสมุนไพรสักตัวดมกินก็ถือว่ายาก มาก แล้วยังเป็นยาทาแบบนี้ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลยด้วยซ้ำ

“ไม่มีอะไรแพ้งเกินไปสำหรับการช่วยเหลือคน เจ้ารับไว้เถิด”

ความคิดที่มีต่อเขาเริ่มเปลี่ยนไป ไปหน้าเรียวเล็กหงอนคอมองคนที่ อยู่สูงกว่าจนเริ่มปวด ก่อนหน้านั้น เธอคงจะใช้อารมณ์ความรู้สึกตัดสินชาย ผู้นี้มากเกินไป จนกลายเป็นบดบังความจริงใจของเขา

เธอรับตัลบายานั้นมาอย่างเต็มใจ ก่อนถาม

“แล้วเรื่องคดีเป็นเยี่ยงไรบ้างเจ้าคะ”

“รู้แต่เพียงว่าผู้ตายเป็นผู้ใด และก็ตั้งสันนิษฐานไปตามรูปการณที่ เห็น แต่ข้ายังงงใจ...ไม่รู้ว่าไม่ไผ่ลำใหญ่ขนาดนั้นเสียบทะลุร่างคนเข้าไปได้ เยี่ยงไร เจ้าคิดเช่นกันหรือไม่เล่า”

“ข้าได้ยिनคนพูดกันว่าเมื่อวานมีลมกระโชกหนัก พัดทำลายสวนชา บ้านเสียหายไปหลายไร่ หลังคาบ้านเรือนก็พังไปหลายหลัง คงเป็นเพราะลม นั้นกระมังที่ซัดไผ่จนขาด ถ้าไผ่จึงได้ซัดทะลุร่างของไอ้สองคนนั้น”

ออกญาหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น หากเป็นคนทั่วไปเวลาพูดถึงเรื่อง สยดสยองก็คงจะเกิดอาการหวาดวิตก เล่าอย่างตะกุกตะกัก แต่สำหรับอุสา นางกลับพูดด้วยน้ำเสียงที่นิ่งเย็น เหมือนว่านางไม่มีความรู้สึกใดๆ กับเรื่อง

นำกลั้วพวกนี้เลย

“เจ้าพุดจรรวากับอยู่ในเหตุการณ์”

“ข้าแค่สันนิษฐานเหมือนอย่างท่านเจ้าคุณนั่นแหละเจ้าค่ะ” อุษาพยายามที่จะไม่หลบตาเขา แต่เลือกที่จะมองไปอีกทาง

“กระนั้นรี” ออกญาหนุ่มมองอย่างไม่ไว้วางใจ

“ท่านเจ้าคุณควรกลับเรือนนะเจ้าค่ะ”

“ชายหญิงอยู่ร่วมกันกลางค้ำกลางคิ่น เจ้ากลั้วจะเป็นที่ติฉินนินทาของผู้อื่นกระนั้นรี?” เขาเปรยโดยมีความนัยแอบแฝงอยู่ด้วย และอุษาก็ไม่ใช่คนโง่พอที่จะไม่เข้าใจ แต่เธอเลือกที่จะเงียบ “ข้าว่าเจ้าน่าจะดีใจเสียมากกว่าที่ได้เป็นข่าวกับผู้ชายที่มีบรรดาศักดิ์เป็นถึงพระยา”

เขาจ้องใจพุดเยาะเธอ นั่นแหละคือสิ่งที่เธอเข้าใจ

เมื่อหมดธุระแล้วออกญามรราชจึงหันหลังให้แล้วเดินจากไป

ความรู้สึกดีพลันสลายหายไป แต่มันก็ไม่ได้หายไปจนหมด เมื่อก้มมองตลับยาที่เขาให้

อุษากำลังจะก้าวเท้า ทว่าฝ่ามือหนักก็หวดเข้าหน้าเต็มแรงจนเธอหลุดฮวบลงไปกับพื้น

“พิกุล เอ็งมาตบข้าด้วยเหตุอันใด” อุษากุมแก้ม มองเจ้าของฝ่ามือที่ทำร้ายเธออย่างงงๆ

“ก็เหตุที่เอ็งให้ทำออกมา คิดแย่งท่านออกญาของข้าเยี่ยงไรเล่า” พิกุลชี้หน้าด้วยความโกรธ ก่อนจะถลันตัวลงไปในนคร่อมจะจับศีรษะกดลงไปในน้ำ

อุษาพยายามสะบัดตัวหนี แต่ไม่อาจทานแรงของพิกุลได้ หน้าของเธอถูกจับกดลงไปในน้ำจนมิดหัว

“รูปชั่วช้าปานนี้แล้วยังไม่เจียมตัว เอ็งคิดว่าหน้าดำๆ ภายใต้อันตึกของเอ็ง มีดีกระไรสู้หน้าของข้าได้สินรี!”

พอสาแก่ใจแล้ว ก็ปล่อยให้อยู่เหยหน้าตอบ

“ข้าไม่เคยคิดเช่นนั้นกับท่านออกญา”

คำพูดที่เหมือนจะไม่รู้สึกรู้สึกลำบากใจ เราตะกอนอารมณ์ในใจพิกุลจนกลายเป็นโศกเสียดแทง

“เอ็งไม่ได้คิด แต่เอ็งทำ มิน่าเล่า ออกญาท่านจึงได้ปฏิเสธจะหลับนอนร่วมกับข้า ก็เพราะเอ็งนี่เอง” พิกุลเปลี่ยนมาเป็นกตลาคอให้แน่นขึ้น อุซาล้ากตั้ง...พยายามจะพูด

“เกี่ยวอะไรกัน ออกญากำลังจะไปแต่งเมีย ท่านไม่คิดจะหลับนอนกับเอ็งมันก็ถูกต้องแล้วไม่ใช่รี”

พิกุลตาลูก เดือดดาล กัดฟันแน่นจนฟันกรามแทบหัก ที่ต้องโมโหมากมายขนาดนี้ เพราะรู้ดีแก่ใจว่าหากนางได้เป็นเมียออกญาอยุธยาขึ้นมาเมื่อไร ท่านจะต้องไถถอนนางจากการเป็นทาส และรับนางไปอยู่ด้วยกันที่กรุงศรีฯ ทั้งหมดนี้...ก็เพื่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่า ไม่ต้องทนจมปลักอยู่ในเรือนของหลวงประดู่ แม้จะได้หลับนอนกันแล้วก็ไม่เคยสนใจไยดีนาง ยกย่องนางว่าเป็นเมียอีกคนเลยสักที พอมารู้ว่าท่านออกญาอยุธยาสนใจนางทาสหน้าอัปลักษณ์ที่ไม่มีอะไรสู้นางได้เลยสักอย่าง จึงกลายเป็นความคับแค้นสุดมอกอยู่ตอนนี้

“อีนี่!” พิกุลจิกผมอุซาล่า บังคับให้เงยหน้ามอง “หน้าดำอย่างเดียว คงไม่อาจจะหยุดความสลดของเอ็งได้ สงสัยว่าข้าจะต้องสร้างรอยแผลเป็นที่เอ็งสักสองสามรอยแล้วกระมัง” ว่าแล้วพิกุลก็ซักมีดเล่มน้อยที่เหน็บไว้กับมวยผมขึ้นมาชู หมายถึงจะกรีดลงใบหน้าด้านนวลขาวให้เป็นรอยแผลน่าเกลียด

อุซาลอบกลืนน้ำลาย ใจสั่น ยกมือขึ้นไหว้ตาเหลือก

“พิกุล ข้าขอร้อง เอ็งอย่าทำอะไรข้าเลย”

พิกุลส่ายมือ ปลายมีดคมกริบกำลังจะกรีดลงบนใบหน้าในอีกอึดใจเดียว อุซาลใจเต้นระทึก จวยโอกาสพลักพิกุลด้วยมือทั้งสองข้างจนวางกระเด็นไปยังคบเพลิงที่ปักคาพื้น

‘ข้าอยากให้เห็นนางมๆ ของมันใหม่เกรียม รวากับถูกเผาเผาด้วยไฟ
บรรลัยกัลป์!’

ลมกระโชกพัดมาจากที่ใดไม่มีใครรู้ เปลวไฟจากคบเพลิงใกล้ๆ
สะบัดไหวไปตามสายลมดั่งมีเวทมนตร์นำพามันไป แสงสว่างวามุ่งสู่หน้า
นางพิกุล แล้วเปลวไฟก็ลุกขึ้นพื้บมาอย่างน่าอัศจรรย์

‘เปลวไฟสว่างโรจน์ชั่ววอลกำลังลุกไหม้ท่วมหน้ามๆ อย่างที่ใจเจ้า
ต้องการให้เป็นเยี่ยงไรเล่า!’

“เสียงผู้ใด ข้าถามว่าเสียงผู้ใด!”

อุษายืนอึ้งค้าง มองพิกุลที่ร้องครวญครางด้วยความทุกข์ทรมาน รีบ
ไปหาถังมาตักน้ำสะอาดใส่หน้าของพิกุลทันที

พิกุลกรี๊ดร้องออกมาอีกครั้งด้วยความเจ็บปวดไปทั้งหน้า อุษามอง
แล้วสลัดใจ ไบหน้าสวยผ่องของพิกุลยามนี้ไม่ต่างอะไรจากหน้าศพเน่าๆ ที่
มีเลือดไหลอาบท่วมหน้า ผมบนศีรษะใหม่เกรียม แหว่งหายไม่น่าพิสมัย
เหมือนเดิม

พิกุลในสภาพสะบักสะบอมคลานไปกับพื้น ตะเกียกตะกายจะไปให้
ถึงแม่น้ำ ครั้นพอชะงักหน้าลงไปส่องแผ่นน้ำใสรวาระจก ก็ไม่อาจปิดบัง
หน้าตาสยดสยองจากการถูกไฟคลอกไว้ได้อีก

“เอ็งทำอะไรกับหน้าข้าอุษา อีผีสิง! อีนางแม่มด!” พิกุลกรี๊ดร้อง
สติแตก น้ำตาไหลรินอาบแก้มเป็นสาย

“พิกุล ข้า...” อุษายืนหน้าซีดซีขาว น้ำตาไหลพราก ยกมือขึ้นกอบกุ่ม
สองแขน รู้สึกเย็นเยือกเข้าหัวใจ แท้เล็กขยับถอยห่างด้วยความหวาดกลัว
ก่อนจะวิ่งหายไปในความมืด

ครั้งที่สอง! เป็นครั้งที่สองแล้ว!

เด็กสาววิ่งสุดฝีเท้าไปอย่างไร้ทิศทาง เมื่อคิดว่าไกลมากพอแล้วก็ทรุด
ฮวบลงกับพื้น ร้องไห้โฮ ร้อนรุ่มดั่งมีไฟสุ่มอยู่ในทรวง ภาพเปลวไฟร้อนๆ

ลูกท่อมหน้าพิรุณยังติดขัดอยู่ในตาคู่นี้ เธอส่ายหน้าไปมา น้ำตาร่วงลงเฉาะไม่เข้าใจ...มันอะไรหนักหนา เพิ่งผ่านพ้นคำคืนที่เลวร้ายมาเมื่อวานแท้ๆ วันนี้ก็ต้องมาเจอภาพอันแสนโหดร้ายที่เธอไม่ต้องการเห็นอีก

ใจของอุษาเตลิดไปไกล เธอไม่อยากอยู่ที่นี้อีกแล้ว หากอยู่ต่อ ลักวันทุกคนจะต้องรู้ว่าเหตุการณ์ที่มีคนตายเมื่อวาน รวมถึงเหตุการณ์เมื่อครูนี้นี้ล้วนแต่เกี่ยวข้องกับตัวเธอ และเธอก็ไม่อาจคาดการณ์ได้ว่าในอนาคตมันจะเลวร้ายสักเพียงใด

ฉะนั้น เธอจะไม่เสี่ยงอยู่ต่อ ชีวิตน้อยนิดยิ่งกว่าเศษธุลีก็มีเท่านี้ เธอเป็นทาสไม่มีสิทธิ์ได้เลือกอะไรในสังคม ก็นับว่ามีกรรมมากพออยู่แล้ว แต่จากนี้ไป เธอจะไม่ยอมให้เรื่องบ่อบอกพวกนี้มาเป็นอุปสรรคในการใช้ชีวิตของเธอเด็ดขาด

อุษารีบวิ่งกลับไปยังโรงครัว แล้วแอบย่องเข้าไปภายในเรือนนอนเบาๆ ในเวลานี้ เธอคาดว่าทุกคนน่าจะนอนหลับกันหมดแล้ว อุษาไม่รอช้า เริงเก็บผ้าถุงที่ไม่มีกลิ่น ไม่ลืมห่อข้าวใส่ใบตองเอาไปกินระหว่างทาง ก่อนจะออกมาถึงสอดสายสายตาดูอย่างระแวงระวัง กลัวจะมีคนเห็น จึงเอาผ้าขึ้นคลุมศีรษะกำบังหน้าตาเอาไว้

อุษาเร่งฝีเท้าหลบกลุ่มยามที่เฝ้าอยู่รอบตัวเรือนไปทางลัดที่เธอมักจะใช้หนีออกไปเที่ยวเล่นกับบุญอุ่มเป็นประจำ เธอตั้งใจจะไปขอความช่วยเหลือจากบุญอุ่ม แต่คิดไม่ถึงว่าระหว่างทางจะบังเอิญพบกันพอดี

แม้จะแปลกใจที่เห็นบุญอุ่มออกมาจากเรือนในยามนี้ แต่ก็นับว่าเป็นความโชคคดียี่สิบที่ได้พบกันในเวลาคับขัน

“บุญอุ่ม ข้าอยู่ที่นี้ไม่ได้แล้ว” อุษาพูดทั้งที่หน้าตายังคงไหลริน

“ข้าก็อยู่ที่นี้ไม่ได้เช่นกันอุษา” บุญอุ่มเสียงลั่นพร่ำด้วยความกลัว “ข้าแอบไต่ยีนพอกับแม่พูดกันว่า จะขายข้า เพื่อเอาเงินไปลงขันทำนากับญาติที่สุพรรณบุรี ข้ากลัว ข้าไม่อยากขายตัวเป็นทาส หากไปเจอนายทาสที่มีจิตใจโหดเหี้ยม ใจดำอำมหิต ชีวิตข้าจะเป็นเช่นไร”

เป็นเช่นนั้นเอง...

ในเวลาที่ย่างก้าวต่างจวนตัวด้วยกันทั้งคู่ คงไม่มีทางไหนดีไปกว่าการหนีอีกแล้ว

“เยี่ยงนั้น เราก็น่าไปด้วยกันเกิดบุญอุ้ม”

“แต่เจ้าเป็นทาสของหลวงประจักษ์ หากหนี เจ้าจะมีความผิดนะอุษา” บุญอุ้มถามด้วยความวิตก ตัวเขาเองเป็นไพร่จะไปไหน ไปทำอะไรก็ไม่มีใครสนใจ แต่อุษานี่สิ...เป็นทาสสินไถ่ หากไม่มีเงินไปไถ่ตัว ก็ไม่ถือว่าเป็นอิสระ

“ข้าไม่สน ข้าตัดสินใจแล้วว่าจะไปตายเอาดาบหน้า” สายตาที่มองไปเบื้องหน้านั้นแน่วแน้อย่างยิ่ง

“เรื่องที่เราจะหนี เกี่ยวข้องกับเรื่องการตายของไอ้สองคนนั้นด้วยใช่หรือไม่” บุญอุ้มถาม

อุษาหันไปมองบุญอุ้ม ดวงตาแดงก่ำเป็นประกายไทรพระริก

“ข้าไม่รู้ว่าคืนนั้นมันเกิดอะไรขึ้น...” เธอหลุบตาลงต่ำอย่างละอาย “พวกมันจะข่มขืนข้า ข้าก็เพียงจะเอาตัวรอดเท่านั้น”

บุญอุ้มสุดสะเทือนใจ ดิ่งร่างบางเข้ามาโอบปโลบ

“หากพวกมันจะข่มขืนเจ้า เช่นนั้นพวกมันก็สมควรตายแล้ว เจ้าอย่าได้หวาดกลัวไปเลย ข้าจะเป็นคนพาเจ้าหนีไปเอง”

อุษาเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนรักซาบซึ้งจับใจ ด้วยไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น บุญอุ้มก็ไม่เคยทอดทิ้งเธอเลยสักครั้ง

วันต่อมา ในตลาดมีผู้คนเดินขวักไขว่ไปมาให้วุ่น หนึ่งในหมู่คนจำนวนมาก มีชายหญิงคู่หนึ่งเอาผ้าคลุมศีรษะอำพรางหน้ามิให้เป็นที่สะดุดตาแก่ผู้คน บุญอุ้มวางแผนจะพาอุษาไปหลบอยู่บ้านป่าที่เมืองพิชัยสักกระยะ โดยจะขออาศัยเรือของพวกพ่อค้าที่มักจะล่องเรือไปค้าขายทางเหนือติดเรือไปด้วย ซึ่งไม่ว่าอย่างไรก็ต้องผ่านเมืองพิชัยอยู่แล้ว และเส้นทางน้ำก็หนีได้ง่ายกว่าทางบก พอถึงเมืองพิชัย ทั้งสองจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่กันเสียที่นั่น

ระหว่างทางเดินในตลาดมีเสียงพ่อค้าแม่ค้าซุบซิบมาตลอดทาง หนึ่งในเรื่องที่ได้รับ ความสนใจอยู่ในขณะนี้ คือการประกาศจับตัว ‘นางอุษา’ นางทาสหนีนายใจโหด ก่อนหนีมันได้ทำร้ายนางพิกุลจนหน้าเสี โคมอย่างรุนแรง

ทุกคนต่างก็คิดไป ว่านางทาสไบหน้าอัปลักษณ์ที่ชื่ออุษาเกิดอิจจา ริษยาในความงามของนางพิกุลจึงได้ก่อเหตุ หลังจากเกิดเรื่อง พิกุลต้องทน ทุกข์ทรมานจากบาดแผลทั้งกายและใจ ยังไม่อาจยอมรับสภาพหน้าที่ถูกไฟ คลอกของตัวเองได้และคิดจะฆ่าตัวตายอยู่ตลอดเวลา จนตอนนี้สภาพจิตใจ วิปลาส กลายเป็นคนบ้าคลุ้มคลั่งเสียสติไปแล้ว

ชาวบ้าน พ่อค้า แม่ค้าต่างก็รุมตำรุมประณามสาปแช่งนางอุษา บ้าง ก็หาว่าเป็นแม่มด ภูตผี เป็นกาลกิณีบ้านเมืองต้องจับนางมาเผาบูชาข้ายู ถ่านั้น บ้านเมืองจึงจะพ้นเคราะห์ ในตอนนั้นทุกคนได้แต่หวังให้นครบาลจับ ตัวมันมารับโทษทัณฑ์ให้ได้โดยเร็ว

อุษาได้ยืนเช่นนั้นก็รู้สึกยกแกลงขึ้นมาในอก

ชาวบ้านพวกนี้ไม่รู้ความจริงอย่างลึกซึ้งมีปากก็ว่ากันไป เธอไม่ได้คิด จะทำร้ายนางพิกุล มีแต่มันที่มุ่งเข้ามาทำร้ายเธออย่างดุร้าย แถมยังจะเอา มีดมากรีดที่หน้าเธอให้บาดเจ็บเสียด้วยซ้ำ

เธอก็แค่ป้องกันตัว ไม่เคยคิดที่จะทำร้ายใครจนตาย...แต่ทุกครั้งที่ เธอคิดจะปกป้องตัวเอง คนเหล่านั้นก็ต้องมีอันเป็นไปเสมอ

อุษาไม่ได้ใส่ใจ รีบเดินตามบุญอุ่มไปยังท่าหน้า

ข้างทางมีสินค้าที่มาจากหลากหลายสารทิศวางขายอยู่มากมาย อุษา อดไม่ได้ที่จะเหลือบไปมองข้าวของเหล่านั้นบ้าง ส่วนมากจะเป็นผ้าฝ้าย ผ้า แพร และเครื่องสังคโลกที่นับว่าเป็นของหาง่ายมีใช้กันทั่วไป แต่ไม่มีความ วิจิตรบรรจงอะไรเลย สิ่งนี้ทำให้เธอรู้สึกเสียดาย หากที่วางขายกันอยู่ตาม ท้องถนนหนทางมีลวดลายเสียบ้างก็คงจะดี

“พะ...พวกนครบาล!” อุษาหันไปสะกิดแขนบุญอุ่ม เมื่อเหลือบไปเห็น

กองกระเวนสี่ห้าคนเดินอยู่กลางตลาดกำลังเดินมาทางนี้ “หลวงประตู่ต้องรู้แล้วเป็นแน่” อุษาอุทานตาเหลือกโต ห้วนจะถูกจับได้ และเป็นจังหวัดเดียวกันกับที่พวกกองกระเวนหันมาเจอเข้าพอดี

สองฝ่ายปะทะกัน...

อุษากับบุญอุ่มตกใจ พากันวิ่งหนีสุดชีวิต จนพวกกองกระเวนวิ่งตามแทบไม่ทัน ก่อนจะหันไปถามแม่ค้าที่นั่งค้าขายกันอยู่ ณ ที่นั้นว่า “พวกเจ้าเห็นแม่หญิงใส่หน้ากากกับชายซาเป่ผ่านมาแถวนี้บ้างหรือไม่”

“เห็นเจ้าคะ พวกมันพากันเดินไปทางโน้นเจ้าคะ” แม่ค้าชี้นิ้วไปยังทางเลี้ยวที่เห็นทั้งสองวิ่งหายไป พอได้ฟัง กองกระเวนก็รีบวิ่งตามไปทันที

บุญอุ่มพาอุษาวิ่งเข้ามาในตรอกเล็กๆ หันซ้ายหันขวา รีบเบี่ยงร่างกายเล็กกว่าเข้าไปหลบอยู่ในซอกที่มีผนังกำบังไว้ บุญอุ่มเฝ้าดู เมื่อเห็นว่ากองกระเวนวิ่งไปอีกทางหนึ่ง หนุ่มน้อยก็ถอนหายใจออกมาเสียงดัง แข็งขาอ่อนแรงจนอยากจะทรุดตัวลงไปกองกับพื้นซะเดี๋ยวนี้

“เฮ้อ หากเราลงเรือไปได้ คงไม่มีผู้ใดตามตัวเราได้แล้วละอุษา” เขาบอก หายใจเสียงดัง ยังหอบอยู่

“เจ้าเป็นอะไรหรือไม่บุญอุ่ม” อุษาเห็นสีหน้าของเพื่อนไม่สู้ดีก็นึกเป็นห่วง เธอรู้ว่าบุญอุ่มสุขภาพไม่ค่อยดีนัก ทำอะไรนิดๆ หน่อยๆ ก็หอบเหนื่อยง่าย ซักซ้าไม่ได้ตั้งใจพอกับแม่ จึงมักจะถูกตำ ถูกเขี่ยนตีเป็นประจำ

บุญอุ่มส่ายหน้าซ้าๆ “พวกกองกระเวนไปกันหมดแล้ว เรารีบไปกันเถิด”

อุษาพยักหน้า กำลังจะก้าวขา...

“พวกเจ้า! หยุดเดี๋ยวนี้!”

เสียงเรียกของใครบางคน ทำให้อุษากับบุญอุ่มต้องหันไปมอง หมอกควันจางๆ ลอยคว้างทำให้มองเห็นคนผู้นั้นได้ไม่ถนัด จนกระทั่งชายรูปร่างสูงกำยำไว้หนวดเครา โปกผ้าเหมือนพวกแขกอารยัน เดินเข้ามาหาทั้งสอง ด้วยท่าทางที่ไม่น่าไว้วางใจเท่าไรนัก

“เจ้าสองคนจะไปที่ได้กันฤฯ” พ่อค้าอารยันถาม

“เรารีบไปกันเถิดอุษา” บุญอุ่มมองอย่างไม่ไว้วางใจ รีบคว้ามือบาง
 หันหลังให้ทันที

“หากจะหนี...เช่นนั้น เรื่องที่เขาถือกันว่านางสวมหน้ากากที่ชื่ออุษา
 เป็นคนเผาหน้านางพิกุลจนหน้าใหม่เสียโฉมก็คงจะเป็นความจริงดังเขาว่า”
 ขาวนี้ดังนัก ไม่มีใครไม่รู้ถึงความโหดเหี้ยมของสตรีผู้นี้

อุษาได้ยื่นทีหันกลับมามองตาขาว “ข้าไม่ได้เผาหน้าผู้ใด! และหาก
 จะเผาจริงๆ ข้าคงไม่ปล่อยให้นางพิกุลมันมีชีวิตรอดไปได้ดอก” มือบางกำ
 แน่น ขยับเท้าเข้าไปใกล้ จ้องมองชายร่างสูงด้วยแวตอาฆาตอย่างโจ่งแจ้ง

“อุษา...” ดวงตาดูร้ายชวนน่าสะพรึงของเพื่อนสาวเป็นสิ่งที่บุญอุ่ม
 ไม่เคยได้เห็นมาก่อน หัวันใจว่าสิ่งที่ชาวบ้านพูดกันจะเป็นความจริง

อ้ายชชายิ้มมุมปาก “อารมณ์ร้ายกาจเช่นนี้ เป็นเรื่องปกติของพวกเขา
 แม่มด!” อุษาเบิกตากว้างเมื่อได้ยินสิ่งที่เขาพูด “เจ้าไม่เคยสงสัยบ้างเลยรี ว่า
 เสียงที่เจ้าไม่ได้พูดมันมาจากที่ใด?”

“เหตุใดเจ้าจึงรู้? เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่!” อุษาตระหนก

“ข้าชื่ออ้ายชชา ข้าเป็นพ่อค้ามาจากอินเดีย”

“หากเจ้าเอ่ยถึงเรื่องที่ข้าได้ยินเสียงนั้น เช่นนั้น เจ้าเป็นพ่อหมอ
 สามารถทำนายดวงชะตาได้รี?”

“ข้าอาจจะเป็นพ่อหมอ รู้วิชาพยากรณ์ แต่หาได้หยั่งรู้ชะตาฟ้าดิน”

“ถ้าเจ้าเป็นพ่อหมอจริง เจ้าสามารถขับไล่สิ่งชั่วร้ายออกไปจากตัวข้า
 ได้หรือไม่” เธอมองพ่อค้าอารยัน แวตตาเยียมไปด้วยความหวัง

“ในตัวเจ้าหาได้มีสิ่งชั่วร้าย มีแต่ตัวเจ้าเองเท่านั้น”

“เมื่อคืนข้าเห็นพระจันทร์เป็นสีเลือด” อุษาหลุบตามองต่ำ เธอรู้สึก
 เคืองคว้าง จนบัญญัติจะหาคำตอบในเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และในเวลา
 นี้ก็มีเพียงชายผู้นี้เท่านั้นที่สามารถให้คำตอบแก่เธอได้ “เจ้าช่วยไขข้อข้องใจให้
 ข้าที ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับข้า มันคืออะไร?”

“แม่มดจิ้งรี!”

“ไม่ผิด นี่คือคัมภีร์วิคคา ตำราเวทมนตร์โบราณที่มีความเก่าแก่มานับร้อยปี หลังยุคกวาดล้างพอมดแม่มดครั้งใหญ่ ว่ากันว่ามันคือคัมภีร์เล่มสุดท้ายที่เหลืออยู่บนโลก” อาจารย์ชาชวนให้ทั้งสองเข้ามานั่งพูดคุยกันในบ้านของเขา เพื่อไม่ให้เป็นที่สะดุดตาจากผู้คนภายนอก

อาจารย์ชาให้ทั้งสองนั่งรอ เขาหายเข้าไปในห้องนอนสักพักแล้วกลับมาพร้อมหนังสือปกรูปดาวห้าแฉกที่อุษามักจะฝันถึงบ่อยๆ

“ในนี้กล่าวว่า พอมดแม่มดที่แท้จริง จะมีบางสิ่งที่ผิดแปลกแตกต่างจากคนทั่วไป จะมีตราชาน่าเกลียดน่ากลัวประทับบนส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย” ดวงตาคู่คมจ้องมองหน้ากากบนเสื้อยหน้าผิงซ้ายอย่างสงสัย

“อาจจะหมายถึงปานดำบนหน้าเจ้าก็ได้นะอุษา” บุญอุ่มที่คิดตามเอ่ยขึ้น

“เหตุที่เจ้าต้องใส่หน้ากากเพราะเหตุนี้หรือกรี” อาจารย์ชามองตาเขม็ง อุษาปิดปากเงียบ ก่อนจะยกมือแตะหน้ากาก รู้สึกวูบไหวไปกับคำพูดของอาจารย์ชา

“เท่านั้นไม่พอดอก เพียงซ้ำอุปลักษณะ จะมากล่าวหาว่าข้าเป็นพวกภูตผีได้เยี่ยงไรกัน” เธอไม่ยอมแพ้

“เจ้าไม่ใช่ภูตผี แต่เจ้าเป็นแม่มด!” อาจารย์ชายยังคงยืนยันกราน

“อย่ากล่าวหาข้าเช่นนั้น” ทันไदनั้นลมกระโชกมาวูบหนึ่ง พัดหน้าต่างปิดเสียงดั่งตึงตึง!

บุญอุ่มที่นั่งมองสะดุ้งเฮือก อดไม่ได้ที่จะซ่อนความพรันพริ้งไว้ในดวงตายามเห็นความเกรี้ยวกราดที่ไม่คุ้นชินของเพื่อนรัก มันทำให้เขาเริ่มรู้สึกหวาดกลัว

อาจารย์ชาส่ายยิ้ม “หากในเวลานี้ เจ้าอยากทำให้ข้าเจ็บปวด เจ้าก็คือแม่มด! พวกพอมด แม่มดมักจะมีอารมณ์รุนแรงอย่างยิ่ง พอเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มสาวก็มักจะควบคุมตัวเองไม่อยู่ และปล่อยให้ด้านมืดเข้าควบคุมจิตใจ

ได้ง่ายๆ เหมือนอย่างที่เจ้ากำลังเป็นอยู่ในตอนนี้อย่างไรเล่า”

อุษาขอมถอย ทรวดตัวนั่งดั้งเดิม ก่อนจะเล่าด้วยน้ำเสียงอ่อนระโหย จากส่วนลึกของหัวใจ...

“หลังจากที่ข้าจมน้ำเมื่อเจ็ดปีก่อน ข้าก็ฝันเป็นรูปดาวห้าแฉก เมื่อไม่นานมานี้ข้าได้ยินเสียงบทสวดที่ดังมากจนแสบแก้วหู คล้ายกับคนกำลังทำพิธีสาปแช่งข้าอยู่ และเมื่อข้ารู้สึกโกรธแค้นต่อผู้ใด สายลมจะตามข้า เหตุอาเพศก็จะเกิดขึ้นกับคนพวกนั้น ข้ารู้ว่ามันเป็นเพราะข้า แต่ข้าไม่ได้ตั้งใจใครจะให้มันเกิด” หยาดน้ำตาไหลรินลงเมื่อพูดจบ

“นั่นเพราะเจ้ายังควบคุมมันไม่ได้ เจ้าต้องฝึก แล้วพลังของเจ้าจะแข็งแกร่งขึ้นส่วน้อย”

“ข้าเป็นตัวประหลาด เจ้าจะให้ข้าฝึกมนตราวิปลาสพวกนี้เพื่อไปทำร้ายคนอื่นเยี่ยงนี้หรือ” เธอสะบัดเสียงถาม

“แม้ว่าพวกแม่มดจะได้ชื่อว่าเลวทราม น่ารังเกียจ แต่เจ้าก็ใช้เวทมนตร์บันดาลความดีได้เช่นกัน และการที่เจ้าควบคุมพลังอำนาจของเจ้าได้จะเป็นการปกป้องผู้คนรอบตัวเจ้า และตัวเจ้าด้วย”

อุษาหันไปมองหน้าบุญอุ่มที่ยิ้มให้เธออย่างจิตเจื่อน อุษารับรู้ได้...นับตั้งแต่ที่บุญอุ่มรู้ว่าเธอเป็นแม่มด ความรู้สึกที่บุญอุ่มมีต่อเธอ มันก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว...

“แล้วข้าต้องทำเช่นไรบ้าง” เธอขอมแพ้

“หากเจ้าอยากแกร่งขึ้น เจ้าต้องมีคัมภีร์เล่มนี้ มันจะนำทางเจ้าไปสู่ความรู้โรจน์ แต่ก็ติดปัญหาที่ว่าคัมภีร์แม่มดโบราณเล่มนี้ ข้าได้มาจากพ่อค้าเปอร์เซีย มันถูกเขียนขึ้นด้วยอักษรรูนโบราณ ข้าเกรงว่าเจ้าจะไม่เข้าใจในสิ่งที่คัมภีร์เขียนไว้”

“ข้าไม่เคยเรียนอ่านเขียนมาก่อน ให้มาอ่านเอาเองตามมีตามเกิดเช่นนี้จะอ่านได้ฤ”

“หิ โฉนจะอ่านไม่ได้เล่า หากเจ้าเป็นแม่มดตัวจริง เจ้ายอมอ่านมันได้

แน่” พ่อค้าผู้เยียมไปด้วยเล่ห์กลซ่อนความพึงพอใจบนริมฝีปาก

อุษารำคาญสายต้ายั่วเย้าเจ้าเล่ห์ของอายุชชายิ่งนัก เธอรู้ว่าอายุชชา
อาจจะประสงค์ร้ายต่อเธอ แต่เธอกลับไม่คิดกลัวเขาเลยแม้แต่น้อย เป้า
หมายของเธอคือการได้อ่านคัมภีร์วิคคาจนจบ หากเธอพิสูจน์ได้ว่าตัวตน
ที่แท้จริงของตัวเองเป็นแม่มดแล้วละก็...เธอกงจะจัดการเขาได้ไม่ยากนัก